

LEDINEK: NAPISALI ZGODBO PODJETNIŠTVA

PAVEL LEDINEK OB 30-LETNICI SVOJEGA
PODJETJA LESTRO-LEDINEK

6-9

MAGNA BO VPLIVALA NA INDUSTRIJO

INVESTICIJA VRAČA AVTOMOBILSKO
INDUSTRIJO V MARIBOR

12

OTVORITEV UNIKATNE TRGOVINE

SOBOTE POSTALE NAMENJENE OBISKU TRŽNICE
IN DRUŽENJU OB PRAVLJIČNIH HIŠKAH

14

utrinki

BREZPLAČNA REVUIJA OBČINE HOČE-SLIVNICA

UTRINKI

glasilo Občine Hoče-Slivnica,
letnik 17, številka 5, javno glasilo

IZDAJATELJ

Občina Hoče-Slivnica,
Pohorska cesta 15, 2311 Hoče
t. (02) 6165 320
f. (02) 6165 330
davčna št.: 24685844
www.hoce-slivnica.si

ČLANI UREDNIŠKEGA ODBORA

Majda Strašek Januš
Mojca Rakovič
Valentina Čufar
Simona Ornik
Aleš Andlovič
utrinki@hoce-slivnica.si

ODGOVORNI UREDNIK

Aleš Andlovič

LEKTORIRANJE

Majda Strašek Januš

OBlikovanje

Biro Biro, d. o. o.
info@birobiro.si

FOTOGRAFIJA na naslovnici

Zimska pravljica na Pohorju
avtor: Majda Strašek Januš

TISK

Studio 55 s.p., info@studio55.si

Naklada 4000 izvodov.

Javno glasilo Občine Hoče-Slivnica je vpisano v razvid medijev, ki ga vodi Ministrstvo za kulturo pod zaporedno številko 72. Za glasilo se plača 8 % DDV.

Vse prispevke za objavo pošljite na naslov uredništva utrinki@hoce-slivnica.si. Nadalje vas naprošamo, da fotografij ne vstavljajte v Word zraven besedila, temveč jih posebej pripnete v elektronsko pošto v .jpg ali drugem formatu. Navedite avtorja fotografije in opis vsebine fotografije. Prispevki naj bodo podpisani, razvidna naj bosta datum in kraj pisanja, opremljeni naj bodo z naslovom in avtorjem besedila. Članki za glasilo naj bodo iz obdobja med dvema številčkama glasila in naj ne bodo daljši od 1800 znakov s presledki (polstranske objave) in 4000 znakov (celostranske objave). Uredništvo si pridržuje pravico do krajšanja člankov in spremembe naslovov. Članki niso honorirani. Ponatis v celoti ali posameznih delov glasila je mogoč le s predhodnim pisnim dovoljenjem. Zadnji rok za oddajo prispevkov za naslednjo številko je 26. januar 2018.

Naslednja številka izide konec
februarja 2018.

Osrednja žilnica občine

➡ Marko Soršak, župan

Konec koledarskega leta je čas, da naše misli usmerimo v prihodnost in naredimo konkretne korake za naprej. V obdobju od prejšnje številke se je spet veliko dogajalo. Delalo se je na naslednjih cestah: Križna cesta-Spodnje Hoče, Grajska cesta v Slivnici, Odcep Zaveški Zgornje Hoče, Odcep Rožne ulice in Krožna pot v Hotinji vasi. V teku je izdelava ceste, do kmetije Grašič v Pivoli in kmetije Grašič na Hočkem Pohorju, poteka rekonstrukcija na Polanski cesti, izvaja se širitev javne razsvetljave in dopolnitve po lokacijah v občini, potekajo dela na kanalizacijskem omrežju - Cesta v Skoke, izgradnja razbremenilnika Hoče, pričetek del na Ulici talcev.

Zvrstilo se je tudi veliko število družabnih dogodkov, ki so jih pripravila naša društva, organizacije, s strani podjetja Magna nam je bilo predstavljeno podjetje in investicija v naši občini. Postavljamo temelje dobrega, partnerskega odnosa med občino, gospodarstvom in nevladnim sektorjem. Vse temelji na dobrih odnosih in želji po sodelovanju. Prav to smo dobili ob koncu leta 2017 potrjeno v Občini Hoče-Slivnica, ko smo prejeli certifikat Mladim prijazna občina. Spremlja nas lahko pregovor, da na mladih svet stoji, in to smo potrdili s priznanjem.

Obenem pa se zavedamo, da brez dobrih generacij pred mladimi tega sveta ne bi bilo in da je moč v povezovanju. Medgeneracijskem povezovanju. Prav zato se trudimo, da bo v prvi polovici naslednjega leta ugledal luč naš prvi Večgeneracijski center. Neverjetno sodelovanje vseh generacij, podjetij in posameznikov daje pozitiven občutek, da smo na pravi poti in da je bil prostor potreben.

Tako kot je bila potrebna mešana povezovalna pot med Hočami in Slivnico. Neverjetno, koliko ljudi se dnevno sprehaja, teka in tudi druži na osrednji žilnici med obema krajema. Rekreativni in profesionalni šport povezuje. V Slivnici Športni park služi, daje kraju dušo, v Hočah je poleg večnamenske dvorane fitnes na prostem, pomeni sprostitev in obenem prostor za druženje. V teh dneh se urejajo še številne ceste, dela na segmentih kanalizacij. Potekajo dela na vodohranih in skrb za pitno vodo je na prvem mestu. Ob sobotah se družimo na Pohorski tržnici. Zadnjo soboto v decembru, 23. 1. 2017, nas bo obiskal Božiček. Dan prej, v petek, 22. 12. 2017, pa še dedek Mraz v Večnamenski dvorani v Hoče. Vabljeni otroci, mladi in mladi po srcu.

Pred nami so prazniki, polni pričakovanj in dobrih želja. Ljudje si namenimo veliko dobrih misli, daril in prijaznih besed. Toliko, da nas grejejo celo koledarsko leto. Prav tako nas ženejo novo zastavljeni projekti, nadaljevanje že začetega. Pripravljeni smo: znamo in zmoremo.

V prihajajočih dneh naj vas greje praznično vzdušje in objemi najdražjih. V naslednjem letu pa vse dobro in srečno 2018!

Vse dobro želim.

Dr. Marko Soršak

ŽIVLJENJE V OBČINI

- 10 **Dobri Miklavž vedno razveseli**
Marija Strašek Vrecl
- 11 **Sosede zelo zanima projekt Magna**
Vanja Jus
- 11 **Nova ograja pri šoli v Slivnici**
Irma Bračko
- 12 **Predstavitve Projekta Magna na Fakulteti za gradbeništvo**
Zoran Pučko

4 / Ukradli celo občinski pok

NOVICE Z OBRONKOV POHORJA

- 15 **Veste, kje stoji defibrilator?**
Vanja Jus
- 16 **Noč čarovnic – že slivniški dan?**
Srečko Ornik
- 17 **Razstava je poklon življenju Angele Medved**
Majda Strašek Januš
- 18 **Defibrilator na Pohorju**
Zdenka Trinko

15 / Mladim prijazna občina

KULTURA, ŠPORT IN DRUŽBENA DEJAVNOST

- 19 **Formiske odlično v novo sezono**
Mojca Lubanjšek Pehant
- 23 **Svarilo pred cenanimi lučkami**
Boštjan Frangež
- 26 **Zborovodkinja več kot 40 let**
Breda Germ
- 30 **December čas za obisk in obdarovanje**
Marjana Visočnik

21 / Vas življenje 'tera'?

VZGOJA IN IZOBRAŽEVANJE

- 31 **Vojaki v vrtcu Slivnica**
Maja Zakelšek Skuhala
- 32 **Pisali so se verzi do polnoči**
Petra Trstenjak
- 33 **Gasilci s posebno atrakcijo**
Andreja Krajnc
- 34 **Slastno in mastno petkovo jutro**
Katarina Helbl

31 / Ozaveščanje za otroke in odrasle

ZANIMALO VAS BO

- 36 **Cesar ga je osebno odlikoval**
Dr. Miha Šimac
- 39 **Rezbar z dušo, ki ga denar ne zanima**
Klara Napast
- 40 **Zbirala hrano za partizane**
Simona Šifrar
- 42 **Pesem je kot dih duše**
Marija Strašek Vrecl

35 / Po poteh prve svetovne vojne

Pok iz sredine hoškega krožišča so ukradli!

Četudi se dozdeva, da je število vlomov na območju občine Hoče-Slivnica v zadnjem letu rapidno naraslo, pa policijska statistika govori drugače

»Nekega petkovega jutra minuli mesec me je vodja režijskega obrata obvestil, da je nekdo ukradel pok, ki je krasil krožišče v Hočah. Bil sem zaprepaden, sploh ob misli, zakaj bi lahko nekdo ta pok uporabil,« je o zadnjih neljubih dogodkih dejal dr. Marko Soršak, župan Občine Hoče-Slivnica. Sicer je med ljudmi v zadnjih mesecih nastalo nelagodno vzdušje, saj so se vlomi na območju občine vrstili domala dnevno. Gre zares za porast na področju premoženjske kriminalitete? Slišati je, da so v zadnjih tednih in mesecih nepridipravi na veliko vlamljali v stanovanjske hiše in poslovne objekte, iz njih pa odnašali na tisoče evrov vredne predmete.

»V letu 2016 so policisti Policijske postaje Rače na območju občine Hoče-Slivnica obravnavali skupno 97 kaznivih dejanj s področja premoženjske kriminalitete. Zabeležili so 60 tatvin in 37 velikih tatvin (vlomov), njihova raziskanost pa je na tem območju znašala nekaj več kot 16 odstotkov. V letu 2017 so rački policisti do sedaj obravnavali skupno 67 kaznivih dejanj s področja premoženjske kriminalitete. Beležili so 32 tatvin in 35 velikih tatvin (vlomov), njihova raziskanost pa se trenutno giblje okoli 20 odstotkov,« nam je na naše poizvedovanje dejal Miran Šadl z mariborske policijske uprave (PU).

Iz odgovora tiskovnega predstavnika PU Maribor lahko zaključimo, da se letos število velikih tatvin z vlomom v primerjavi z lanskim letom ni povečalo. Še več, saj so se tatvine na območju naše občine po številu celo prepolovile. Miran Šadl še dodaja: »Pri pregledu statistike kaznivih dejanj s področja premoženjske kriminalitete je moč ugotoviti, da ta na območju Občine Hoče-Slivnica ostaja zadnja tri leta nekje na isti ravni.«

Med vlomilci so postali »priljubljeni« tudi poslovni objekti na območju občine. Tako so nepridipravi pred nekaj tedni iz skladišča enega izmed podjetij v Spodnjih Hočah odnesli za dobrih 90 tisoč evrov. »Glede objektov, v katere je bilo na območju Občine Hoče-Slivnica vlamljeno, v letih 2016 in 2017 ni velikega odstopanja, je pa več vlomov v zasebno lastnino, kot so hiše, garaže in podobno, kot pa v poslovne objekte,« je sklenil Miran Šadl. Policisti so pripravili tudi nekatere nasvete, kako se vsaj delno zavarovati pred vlomilci. Šibke točke, ki jih nepridipravi izkoristijo za vlom v nepremičnine, so zlasti okna in vsa vrata. Izkušen vlomilec lahko v prostor s povprečnimi varnostnimi ukrepi vlomi v

manj kot petih minutah, če pa so okna odprta ali zelo slabo varovana, pa še prej. Zato svetujemo, da se gotovina in zlatnina ne hranijo doma, ampak naj raje najamejo sef. Hiša naj ne daje videza, da je dlje časa prazna. Oken naj se ne zastira, ne pušča se obvestil na telefonski tajnici ali na družabnih omrežjih (Facebooku ali drugih), da bomo odsotni. Poštni nabiralnik naj nekdo redno prazni, sicer se naj pošta raje preusmeri.

Med ukrepi za preprečevanje vlomov se priporočajo tudi časovna stikala za samodejno prižiganje luči, magnetna stikala, ki oddajo zvok visoke frekvence, zagozde z alarmom in druge ukrepe. Prav tako pa so v veliko pomoč lahko tudi sosedje, zato jih je koristno poznati in imeti z njimi dobre odnose. Vsakomur, ki bi postal žrtev vloma ali ropu, svetujemo, da o tem takoj obvesti policijo na interventno številko 113. Več nasvetov Policije najdete na naši spletni strani, na povezavi: <https://goo.gl/oia923>.

➡ Aleš Andlovič

Takšen je novi rondo z novoletnim okrasjem. (Majda Strašek Januš)

»Le komu to koristi?«

Takšna in podobna vprašanja si ob kraji poka s krožišča na Glaserjevem trgu postavlja mojster Jože Pehar. Mojster, ki je za izdelavo simbolnega poka naše občine uporabil dober teden dni in kar nekaj ur, je predvsem žalosten, da se kaj takega sploh lahko zgodi. »Kdo ga je le vzel?« se sprašuje, »mogoče pa se bo z njim ponašal na kakšnem tekmovanju z neobičajnimi vozili ... Mogoče je zbiralec ... Predvsem pa je tat.« To in podobno roji po glavi njemu in ženi.

Leta 2015, ko je vanj še vrezal občinski grb rezbar Srečko Ornik in ko so ga dodobra impregnirali, je bil Jože ob pogledu na poka v rondoju kar ponosen. »Bil sem predvsem ponosen na to, da se je občina odločila za to naše staro prevozno sredstvo s Pohorja v zasneženih zimah. Pa seveda na to, da so izbrali mene, da ga izdelam. Ljudje so ga v rondoju hitro opazili. Ko sem ga izdeloval, sem pomislil tudi na to, da mi bo mogoče delal reklamo za moje delo. Sicer pa sem zanj uporabil tudi precej prostovoljnega dela.«

Jože Pehar še vedno občasno izdelava kaj spominkov – majhnih

Slabi 100 tisočakov vredno orodje, ki je izginilo iz hoškega podjetja. (PU Maribor)

Prijeli 13 osumljencev

Policisti Policijske postaje Rače obravnavajo 13 osumljencev, starih od 17 do 55 let, doma iz Maribora in okolice, ki so se združili z namenom izvrševanja tatvin in vlomnih tatvin na območju mesta Maribor in v njeni širši okolici. Med kriminalistično preiskavo so policisti sedmim osebam odvzeli prostost in na podlagi odredb sodišča opravili 11 hišnih preiskav. Po do sedaj zbranih obvestilih so osumljenci izvrševali kazniva dejanja na območju Policijske postaje Rače in v mestu Maribor. Izvrševali so tatvine koles na prostem, iz odprtih garaž in z vlomi v kletne bokse. Sedem osumljencev je izvrševalo opisana kazniva dejanja, šest oseb pa je ukradene predmete odkupovalo.

Med hišnimi preiskavami so policisti zasegli več koles in ogrodij koles, za katere sumijo, da so tudi ukradeni, vendar lastniki teh predmetov niso znani:

- kolo znamke Trek, sive barve,
- kolo znamke Kilimanjaro, bele barve,
- kolo Moddyfox, temno sive barve,
- kolo znamke Balance, rdeče-bele barve,
- kolo znamke VM, modro-bele barve,
- kolo znamke McKenzie, črne barve, in
- kolo, znamke Giant, zelene barve.

Prav tako so zasegli te predmete, za katere sumijo, da so tudi ukradeni:

- motorna žaga, znamke Silen,
- samohodna motorna kosilnica, znamke My Tools z motorjem,
- kosilnica na nitko, znamke Euromac,
- kolo z motorjem – skuter znamke Peda, modro-bele barve.

Vse, ki bi prepoznali svoje predmete na priloženih fotografijah, račkipolicisti naprošajo, da se oglasio na njihovi Policijski postaji v Račah, Nova ulica 1, z namenom prepoznave predmetov in vrnitve le-teh. Predmeti, ki so na fotografijah, pa niso opisani zgoraj, so že prepoznani.

➡ Aleš Andlovič

So predmeti na fotografijah vaši? Javite se račkim policistom. (PP Rače)

pokov – za katere se je pred leti odločila naša občina. Če bi nam bile snežne zime tudi v dolini bolj naklonjene, bi bili ti spominki še bolj aktualni, prav tako naš pok v rondoju.

»Ne vem, kako bo v prihodnje, če se bo občina še odločila, da naročijo novega,« razmišlja mojster. »Pred tatovi ga je težko bolje zavarovati, kot je bil sedaj, z močnimi vijaki pritrjen na kovinsko osnovo. To je les, ne moreš ga privariti ... Škoda, postal je simbol občine. Sedaj rondo krasi novoletno okrasje ...«

Ljubezen do lesa, do drobnih in večjih izdelkov, predvsem ročno oblikovanih, Jožeta Peharja vsako soboto dopoldne pripelje tudi na Pohorsko tržnico, kjer ponuja svoje izdelke. Dobro se počuti v svoji prodajni utici, pogreša le stare znance, ki so se oglašali prej pri njem. »Prodajalci pogrešamo stare kupce, ker jim je pot do Botaničnega vrta predolga. Pogovarjali smo se že, ali bi lahko organizirali kakšen prevoz s kombijem iz Slivnice in Hoč ...« Takoj pa se zaveda, da je to povezano z nepredstavljenimi stroški, da so verjetnejši prevozi z domačimi, prijatelji, sosedi ... Le dogovarjati bi se bolj morali in pomisliti kdaj še na tiste, ki nimajo lastnega prevoza. Toliko še o naši tržnici, ki je obogatena s kombijem Kmetijske

zadruga Rače in njeno odlično ponudbo mesa in mesnih izdelkov. Ker se o izginulem puku ne moreš dolgo pogovarjati, sva z njegovim avtorjem rekla tudi katero o tržnici, ki je postala del njegovega življenja.

➡ 🇸🇮 Majda Strašek Januš

Jože Pehar z naslovnico Utrinkov, s katere nas je leta 2015 pozdravil njegov pok.

Ledinek: Napisali zgodbo podjetništva

Pavel Ledinek, ki je davnega leta 1967 oprl svojo obrt, pravi: »Največji argument, da je takšna tovarna na našem trgu nujna: letno smo v Jugoslavijo uvažali 11.000 ton opreme samo za lesno industrijo«

Podjetje Ledinek iz Hoč slavi letos 50-letnico svojega obstoja, Ledinek Lestro 30-letnico, Ledinek Engineering 25-letnico – njihov lesno obdelovalni stroj Rotoles pa je največja iznajdba prejšnjega stoletja na svetu v obdelavi lesa.

Veliko smo brali in še več poslušali o tej hoški tovarni, saj so o njej naši mediji poročali v glavnem takrat, ko je nastopila kriza. Če pa vzamete v roke debel album izrezkov iz svetovnih časopisov in strokovne literature, šele vidite, da gre za veliko stvar, za pravo 50-letno zgodbo podjetja, ki se je prebijalo skozi vse faze našega povojnega družbenega razvoja.

»Naša firma je nastala v spoznanju, da se prejšnji sistem ne bo mogel odreči privatni iniciativi.«

Ustanovitelj in direktor Pavel Ledinek mi je v prijetnem pogovoru nanizal toliko iskrenih domislic, razmišljanj o človeku, gospodarstvu in družbi, da bom lahko zapisala le nekaj drobcev. Vsega je toliko, da bi morala nastati resnično zanimiva knjiga – in sam mi potrdi, da bo mogoče nastala – ko bo čas za to. Danes, pri 78 letih, še s polno paro vodi podjetje Lestro, ki izdeluje lesno predelovalne stroje, njegov sin Gregor pa že 25 let vodi podjetje Ledinek Engineering, ki je zadolženo za razvoj, prodajo, montažo in servis.

Kdo je Pavel Ledinek?

Gotovo bi rekel, zakaj je treba najprej pisati o njem. Pa je treba. Brez njegove ustvarjalne, pozitivno trmaste narave, brez njegovih inovacij in delavnosti bi danes ne mogli govoriti o tej zgodbi.

Njegov rod po mami izvira iz Bohove, rodil pa se je v Mariboru, kjer so imeli sodarstvo (1875–1966). Pri 16. letu je izgubil očeta, ki je bil elektroinženir, vendar se je ukvarjal s sodarstvom. Pavel, edini sin ob treh hčerkah, se je moral hitro postaviti na lastne noge. Tako je že 16-leten izdelal prvi sodarski stroj za lastne potrebe. Ob tem spominu pripomi: »Kot obrtnik sem kasneje te stroje prodajal tudi v tujino in postal direktni izvoznik v Avstrijo in Nemčijo.« Mama (Frangeževa), ki je 16 let delala kot advokatska uradnica pri dr. Novaku, je želela, da sin doštudira in se najprej dokáže. Začel je kot strojni inženir doma v nekdanji svinjski kuhinji na dobrih 10 m², tam si je postavil prvo stružnico. Tako mu je mama pomagala pri nakupu prvih starih strojev. Študij strojništva mu zaradi preobilice teorije ni tako ustrežal, pri praktičnem delu za diplomu pa se je resnično našel. Njegov profesor ga je kot edinega študenta povabil na svojo 90-letnico.

»Učitelji in profesorji so mi v življenju dali svojo osebnost.«

Kmalu po diplomi se je tudi poročil s hčerko znanega inženirja kemije, ki pa ni imel sreče, da bi dal duška svoji ustvarjalnosti: »Žena je veliko trpela ob spominih na očeta. Njen oče Milan Stepišnik je bil vrhunski športnik, atlet; leta 1940 je bil rekorder v metu kladiva in na razglasitvi v Vidmu kot

zaveden Slovenec ni dvignil roke v pozdrav Mussoliniju. Dve leti je pretrpel v taborišču Dachau. Po vojni je postal direktor Impola, a je leta 1947 preprosto izginil v dachauskih procesih; kot 38-letnega izobraženca so ga likvidirali in družina nikoli več ni izvedela zanj. Dolgo so ga še čakali ... V ženini družini se je vedno čutilo pomanjkanje očeta.«

Žena se je posvetila novi družini in mu je bila vedno v oporo, čeprav jo je ta povojni čas zelo obremenjeval. »Ko nimaš druge izbire, se moraš boriti do konca,« je vedno bil družinski moto. Našla je svoj smisel v podjetju in pri vzgoji otrok – Gregorja, Martine in Polone. Z možem sta vzgojila dva naslednika za domače podjetje, hči Martina pa se je posvetila glasbi. Zdaj je žena že pokojna, sam pa je ponosen na svojih osem vnukov, med katerimi so štirje fantje. Vse kaže, da bo med njimi tudi kak strojni inženir, kar po vrsti pa so športniki. Tudi športnega duha so podedovali po dedku, ki je pri svojih letih v dobri telesni kondiciji. Pavel Ledinek še vedno naredi stojo, igra z mladimi nogomet in se v голу vrže za žogo, njegov udarec je še vedno močan, ko nadene rokavice ... Mimogrede omeni še smučanje na snegu in na vodi ... V mladosti je tekmoval v metu kladiva, postal mladinski prvak Jugoslavije, slovenski članski prvak leta 1958 in olimpijski kandidat. »Narava ti da le osnovo, vse drugo je vztrajnost, veselje ...« Zdi se, da se pri njem res uresničuje tisti latinski rek 'Mens sana in corpore sano' (Zdrav duh v zdravem telesu). Ko bo imel čas, se lahko povabite na partijo šaha – in trda bo z njim ...

Pot firme Ledinek

Leta 1967 se dipl. ing. strojništva Pavel Ledinek odloči za svojo obrt, prične z izdelavo sodarskih in mizarskih lesno obdelovalnih strojev. Že devet let kasneje se prvič predstavi na mednarodnem sejmu gozdarstva in lesne industrije Interbimal v Milanu ter naslednje leto na Ligni v Hannoveru. Od tedaj redno razstavlja na svetovnih sejmihi. Poiskal je vse možnosti za privatno delavnico, ki so bile takrat dopustne; tako je začel z vključitvijo v zadrugo, skupno obratovalnico, nato delniško družbo, končno je lahko nastalo samostojno podjetje. »Največji argument, da je takšna tovarna na našem trgu nujna: letno smo v Jugoslavijo uvažali 11.000 ton opreme samo za lesno industrijo. Družba je dojela potencial, ki ga bo mogoče realizirati, čeprav so bile poti dolge,« se spominja Pavel Ledinek in nadaljuje: »Preživeli smo, ker smo začeli z zasebnim kapitalom, najprej kot najemniki na Keršičevem(1978), nato smo kupili zemljo na nekdanj načrtovani obrtni coni Hoč, deset soudeležencev je tako ustanovilo prvo privatno tovarno. 1985. leta se je začela gradnja tovarne še na osnovi zadružne zakonodaje. Mesto Maribor mi je takrat podelilo bronasti grb. Ob odprtju maja 1986 je že v naši družbi prodrlo spoznanje, da je treba opustiti pot združenega dela. O tem, kako se lahko izkoplje iz krča gospodarstva, sem leta 1988 predaval celo vojaškim strokovnjakom v Beogradu, saj se je tudi vojska zavedala kočljivosti krize o konkurenčnosti samoupravne ekonomije v svetovnem sistemu.«

»Firma je prehodila vse eksperimente naših gospodarskih poizkusov. Preživeli pa smo, ker smo našli možnost, da realiziramo svoje ideje.«

Že leta 1980 so začeli izdelovati stroje za industrijsko obdelavo masivnega lesa, predvsem štiristranske skobeljnice ter parketne linije. Prodajali so jih v tujino, tudi svojo prvo licenco za proizvodnjo mizarskih kombiniranih strojev je prodal Slovenijalesu. V novem obratu v Hočah je prešla proizvodnja v industrijo, Pavel Ledinek ustanovi prvo privatno tovarno v tedanji Jugoslaviji, današnji obrat I. Ustanovitev zasebne zadrage s kar 100 zaposlenimi je bila izjema v takratnem sistemu in veliko priznanje izdelkom znamke Ledinek. Kreditirale so ga tudi vse večje tovarne lesa pri nas – in v petih letih so izplačali in vrnili investicije.

Toda nadaljnja pot ni bila lahka: »V 70. letih smo imeli tudi hišne preiskave, bil sem 'stalni gost' na UJV, kjer je eden od vodilnih celo izjavil, da 'mi mora nekaj najti, da ne bom imel tovarne' ... Pristal sem tudi na sodišču, kjer je sodnik končno izjavil, da 'bi morali preganjati davčno upravo, ki mi ni omogočila, da bi uveljavil vse dejanske stroške, ki sem jih imel pri delu' ... Sodna veja oblasti je bila takrat korektna, tudi na UJV smo se (v glavnem) odkrito pogovarjali ... Res pa je, da sem študiral vse zakone in znotraj njih iskal možnosti. Vedel sem, da ne smem izzivati režima – in vlagal sem v stroje, ne v lastno udobje.« V 70. letih je bil član Odbora za industrijo in obrt Maribor, kjer je prvič predlagal privatizacijo Agrokombinata (s stalnimi izgubami), ki se je zgodila 20 let kasneje. Odgovor predsedujočih je bil, da 'to, kar je družbeno, nikoli več ne bo privatno'. Sam je mislil precej drugače in jim to tudi povedal: »Če moja ideja nima nobene

možnosti, nimam tu kaj iskati ...« Leta 1990 pa je bil preko Gospodarske zbornice izvoljen tudi za poslanca Zbora združenega dela v Slovenski parlament, kjer je sodeloval dve leti, toda vedno je bil prepričan, da »se gospodarstvenik ne sme ujeti v politične zanke«.

»Gre mi za sporočilo generacijam, ki se iščejo danes: naj vidijo, kako je bil pri nas zahteven razvoj. Toda gradili smo na ustvarjalnih sposobnostih, zato smo prodrli v svet.«

Rotoles – patent stoletja

"Rotoles je eden izmed največjih dosežkov v obdelavi masivnega lesa v prejšnjem stoletju. Trenutno v svetu uspešno deluje že več kot 1000 Ledinekovih strojev Rotoles," lahko ponosno izjavi ustanovitelj družb Ledinek. Ta sistem za čelno skobljanje lesa je leta 1989 povzročil pravo revolucijo pri obdelavi lesa. Toda čas mu ni bil naklonjen – po letu 1991 izvoz pade, grozi zaplemba hiše, vse je zastavljeno ... Kot pravi privatnik ni dobil več kreditov, garantirala mu je le Probanka ... Višek krize je bilo leto 1994, doživeli so prisilno poravnavo, stroji na svetovnem trgu postanejo manjvredni. »Najtežje mi je bilo, ko nisem mogel plačevati delavcev. Prosil sem jih, naj ne uničijo firme ... Skušal sem jim dopovedati, da nimajo kaj izgubiti – kamorkoli bodo šli, bodo začeli iz nič ... In njihova solidarnost se je obrestovala.«

»Moj osebni patent Rotoles je največja iznajdba v obdelavi lesa na svetu v prejšnjem stoletju. Omogočil nam je preživetje. Patenta nikoli nismo prodali, zdaj ga še širimo.«

Zanimivo je to, da so se prav v tem času (1994) že drugi predstavili na sejmu IWF v Atlanti, ZDA, kjer so prejeli najvišje priznanje za inovacijo na področju obdelave lesa za sistem Rotoles (med 1170 firmami!). To je bil tretji največji svetovni lesno predelovalni sejem, kjer so redko razstavljali proizvajalci iz drugih delov sveta. »Gospodje, to je bodočnost, ki je niti ne slutimo,« je izjavil ob tem dogodku direktor velike ameriške firme. Na osnovi sistema Rotoles je l. 1995 nastal tudi stroj za obdelavo plastike Rotoplast. S temi in drugimi inovacijami je firma počasi zadihala, po letu 1997 je država popustila pri obrestih in odplačali so dolgeve. Razvijali so nove kompletne linije za spajanje in lepljenje lesa – BSH linije.

»V 90. letih smo prevzeli tudi propadlo tovarno Atmos, kjer v sožitju delamo tri velike firme. Delamo uspešno in smo primer vzorne privatizacije – brez politike.«

Leta 2000 je bil razvit patentiran sistem spajanja KONTI-ZINK. V tem času tudi že deluje podjetje Ledinek Engineering in na prostoru nekdanjega Atmos v Hočah zraste obrat II. Tovarna je že močno prodrla na svetovni trg, širi se preko sejmov, referenc, hčerinska podjetja so v Avstriji, Nemčiji, cele tehnološke linije postavljajo po vseh celinah. Podjetje Ledinek ima svoje predstavnike v 25-ih državah po celem svetu, 15 v evropskih in 10 na ostalih kontinentih.

Uspešni podjetnik Pavel Ledinek je človek širine duha in misli.

Inovator in ustvarjalec svetovnih trendov

Ne moremo še mimo zadnje krize 2009–2013, ko ruska kriza sovpada s svetovno, ko na ruskem trgu ogromno izgubijo pri 13-milijonski naložbi in dobijo le pet milijonov, ko jim na Sahalinu ostanejo dolžni 2,5 milijona ... V takšnih krizah bančniki zaprejo vrata – vendar so presegli tudi to krizo. »Ko manjka do stečaja le še nekaj dni, ko si na robu ..., sta potrebna neizmerna energija in optimizem za izhod – morda je samo milimeter do rešitve!« je eden od sloganov večnega ustvarjalnega optimista Pavla Ledineka, ki ga krize niso mogle uničiti.

»Moja velika želja je, da Mariboru in okolici vrnemo ugled industrijskega mesta.«

Leta 2015 se začne razvoj CNC vodenih profilirnih skobeljnih strojev in kompletnih linij za profilirano skobljanje visokih zmogljivosti. Prodaja teče, velike tehnološke linije postavljajo domači ljudje; od 10 do 15 ljudi postavlja linijo npr. v Avstraliji, na Japonskem ... Dva do tri mesece. Delavci, tehniki, inženirji. Danes je v dveh firmah zaposlenih 330 ljudi. Malo jih odhaja, mnogi se vračajo. V firmi nikoli ni bilo ideoloških trenj. Res pa je, da pričakujejo delavnost

in tudi pripravljenost za pot v tujino. Za to pa je nujno tudi znanje jezikov. In seveda strokovno znanje, ki ga pa morajo kljub šolam pridobivati v praksi. »Strojna šola pri nas na vseh nivojih še vedno ne da dovolj izdelanih kadrov za prakso ...« razmišlja Pavel Ledinek, ki je v 50 letih mnogim priskrbel delo. Pomagal je tudi posameznikom, ki so zašli s prave poti, po prestani kazni pa so si prav v njegovi firmi pomagali na novo pot.

Na svoji spletni strani so zapisali: *»Izvirni in inovativni pristopi k iskanju rešitev, ustvarjalno razmišljanje, poslušaj potrebe in želje stroke ter dosledna in optimalna izvedba je botrovala temu, da je podjetje Ledinek v zadnjih 20-ih letih doseglo velik tehnološki razvoj in osvojilo globalni trg. Pri kupcih smo si ustvarili dobro ime, ker upoštevamo in udeležimo njihove želje ter stvari izpeljemo do konca. Vedno nas je zanimal razvoj in v pravem športnem duhu smo si po doseženih ciljih zmeraj zastavili nove.«*

»Podjetnik mora imeti samodisciplino, sam si moraš postavljati omejitve, da te ne odnese.«

Pod blagovno znamko LEDINEK se povezujejo štiri podjetja: Lestro Ledinek, d. o. o., Ledinek Engineering, d. o. o., Ledinek Maschinen und Anlagen GmbH in Ledinek-TECH Vertrie-

V debelem albumu hranijo številne objave iz domačih in tujih časopisov ter strokovnih revij.

ebs GmbH. S predanostjo k inovativnosti in odkrivanju novih možnosti na področju tehnike soustvarjajo podobo lesa v svetu. Izbirajo lastno pot na vrh in trdno verjamejo v to, kar počnejo. To dokazujejo tudi mnoga priznanja za inovacije. »Konec aprila 2018 bosta odprta nova obrata tovarne Ledinek na obeh lokacijah v Hočah. Postali smo sodobna tovarna, ki želi biti v izdelavi strojev za izdelavo lepljenega lesa prva firma v svetu. Les za bivalne prostore ima bodočnost,« še za zaključek pove moj sogovornik, o katerem bi lahko povedali še veliko. To, da je človek vrednot, da najbolj ceni ustvarjalnost, inovativnost in vzdržljivost, iskrenost, saj se sam ne boji povedati resnice, da je širokosrčen sponzor športa in kulture, da bi se z vsem svojim bitjem lahko podpisal pod reklo »Več daš, več imaš«.

»Mladi generaciji, ki išče priložnosti, bi želel povedati, da jih je veliko – realizirajo pa se lahko le s trdim in vztrajnim delom. Uspeti je možno tudi v najtežjih pogojih, kar dokazujemo s svojim podjetjem.«

Izvirni in inovativni pristopi k iskanju rešitev, ustvarjalno razmišljanje, poslušanje za potrebe in želje stroke ter dosledna in optimalna izvedba je botrovala temu, da je podjetje Ledinek v zadnjih 20-ih letih doseglo velik tehnološki razvoj in osvojilo globalni trg. Pri kupcih smo si ustvarili dobro ime, ker upoštevamo in udeležimo njihove želje ter stvari izpeljemo do konca. Vedno nas je zanimal razvoj in v pravem športnem duhu smo si po doseženih ciljih zmeraj zastavili nove.

➡ Majda Strašek Januš

Reklamna tabla nad vhodom v prvo privatno tovarno pri nas nam že od daleč pove, da je to podjetje LEDINEK.

Dobri Miklavž vedno razveseli

Tradicionalno miklavževanje v Kulturnem domu Hoče vsako leto napolni dvorano, da je veselje gledati to mladost življenja

V mesecu decembru smo vedno polni pričakovanj. Pričakujemo sneg, ki prekrije naravo z mehko, belo odejo, pričakujemo lučke, pričakujemo majhne darove in pozornosti, ki nas osrečujejo.

Najbolj se tega veselijo otroci. Na svetega Miklavža, dobrega moža, ne pozabijo – in tako se jih je zbralo na predvečer Miklavževega praznika res lepo število v Kulturnem domu Hoče. Tisti najmanjši in že malo večji, vsi so prišli v spremstvu mamic in atijev, dedkov, babic. Po dvorani je brenčalo kot v čebeljem panju in vsi smo uživali v tem sproščenem vzdušju.

Ko se je pričel program, jih je bilo treba malo umiriti – a potem so vsi (no, skoraj vsi) napeto prisluhnili zgodbi Medved išče pestunjo, ki jo je z lutkami na svoj enkratni način uprizorila Miljana, Doroteja pa je poskrbela za domiselno sceno in sploh za vse, kar se je na odru (in za odrom) dogajalo. Hvala! Z otroških obrazov je sijalo veselje, ki se je ob prihodu Miklavža še stopnjevalo. Lepo so ga poslušali, mu odgovarjali, pritrjevali ali odkimavali in mu seveda obljubili, da bodo

skozi vse leto pridni in ubogljivi. Nazadnje so z njim glasno in razločno zmolili. Miklavž in njegovi trije angelčki so otroke obdarili, parkeljni pa so jim dodali še šibo, za vsak primer ... Pa tudi z veseljem so se fotografirali za spomin. Nazadnje je Miklavž povabil župana k visoki smreki ob kulturnem domu, da sta skupaj simbolično prižgala lučke, ki bodo gorele do treh kraljev.

Miklavž se je poslovil; v imenu Župnijske karitas in Katoliškega društva smo njemu in vsem sodelujočim hvaležni, da so ponovno obogatili naše malčke s prijetnim doživetjem. Knjižico, ki so jo dobili, pa naj le doma skupaj preberejo.

Župnijska karitas se zahvaljuje tudi za prostovoljne prispevke, ki bodo pomagali osrečiti še koga. Hvala, dobri ljudje!

➡ Marija Strašek Vrecl

👤 Majda Strašek Januš

Vsakega otroka je vprašal po imenu in ga lepo pozdravil.

Mlajše so spremljali tudi starejši bratje in sestre.

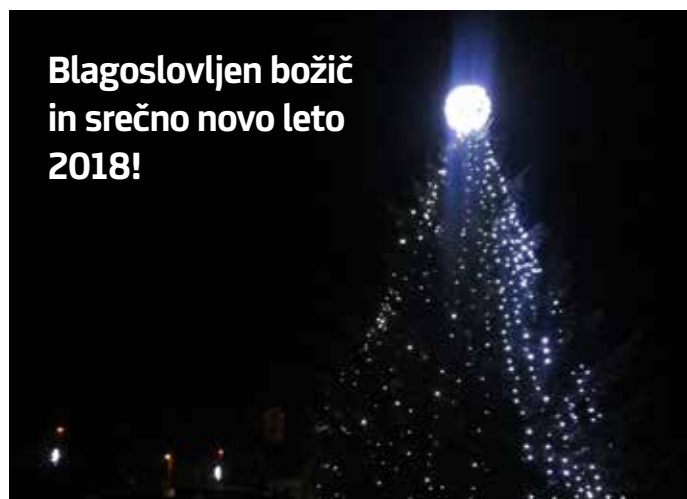

Jurij se dobro drži v parkeljnem objemu, saj ga gleda mamica.

Večji otroci so prišli kar sami, ampak vsi lepo po vrsti, saj si je Miklavž za vsakega vzel čas.

**Blagoslovljen božič
in srečno novo leto
2018!**

Sosede zelo zanima projekt Magna

Javna predstavitev projekta Magna občankam in občanom, ki so prišli v velikem številu

Predstavitev projekta Magna Steyr se je odvijala v Kulturnem domu v Hočah 8. novembra 2017. Na predstavitvi so bili prisotni predstavniki podjetja Magna Steyr, predstavniki podjetja Pomgrad, predstavniki podjetja Biro Biro in župan Občine Hoče-Slivnica.

Po nedavnem uradnem pričetku gradbenih del za novi obrat družbe Magna Steyr v bližini letališča v naši občini je podjetje Magna Steyr predstavilo vsem zainteresiranim, zlasti pa najbližjim sosedom, načrtovani potek gradnje. Govorci so predstavili projekt, vključno s terminskim načrtom, ter prisluhnili pobudam v zvezi z gradnjo in v zvezi z začetkom poslovanja in dolgoročnim delovanjem tovarne. Občanke in občani so se dogodka udeležili v zelo velikem številu.

Tokrat še računalniška podoba, kmalu pa bo mogoče videti prvi del tovarne v živo.

➡ Vanja Jus

Nova ograja pri šoli v Slivnici

V mesecu oktobru je podjetje Betonica, d. o. o., zaključilo z izvedbo nove ograje okoli OŠ Franca Lešnika - Vuka. Z ograditvijo je zagotovljena dodatno varnost šolskega prostora. V okviru te investicije je bila nameščena tudi zaščitna ograja ob učnem polju s čebelnjakom, s katerim upravlja Čebelarstvo društvo Slivnica. Za ta namen smo zagotovili proračunska sredstva v višini 13.698,34 evra.

➡ Irma Bračko

Zapleti pri križišču v Slivnici

V prejšnji številki Utrinkov smo zapisali, da se bo gradnja križišča oz. krožišča v Slivnici pričela že oktobra. Žal se je zadeva zapletla pri sklenitvi Sporazuma o sofinanciranju Ministrstva za infrastrukturo. Omenjeni sporazum smo v podpis prejeli šele 8. novembra 2017. Sedaj z ministrstvom poteka usklajevanje

glede vsebine tripartitne pogodbe. Pričakujemo, da bodo zadeve rešene še ta mesec. Dela pa se bodo pričela takoj, ko bo vreme to tudi dopuščalo.

➡ Maja Krajnc

Magna bo vplivala na industrijo

Investicija vrača avtomobilsko industrijo v Maribor

Društvo Alumni Fakultete za strojništvo, v sodelovanju z Občino Hoče-Slivnica, je 23. novembra organiziralo predavanje župana dr. Marka Soršaka in Davida Adama iz podjetja Magna Steyr, z naslovom Investicija Magna vrača avtomobilsko industrijo v Maribor.

Predavanje je obsegalo naslednje teme:

- pozdravni nagovor soorganizatorja, dr. Marka Soršaka, župana Občine Hoče-Slivnica,
- predstavitev podjetja Magna Steyr, David Adam, vodja projekta Magna Nukleus,
- učinki projekta Magna Nukleus na industrijo v Mariboru.

Dogodek je potekal v sodelovanju z gospodarsko mrežo Občine Hoče-Slivnica.

Vanja Jus

Dr. Marko Soršak, župan Občine Hoče-Slivnica, predstavlja pogled občine ob umestitvi projekta v prostor.

Adam David, vodja projekta Magna Nukleus v Občini Hoče-Slivnica.

Šesterica govorcev navdušila študente

Predstavitev Projekta Magna na Fakulteti za gradbeništvo

Alumni klub Fakultete za gradbeništvo, prometno inženirstvo in arhitekturo (Alumni klub FGPA) je 12. decembra v sodelovanju z Občino Hoče-Slivnica pripravil predstavitev projekta Magna Nukleus. Predstavitev je bila namenjena članom Alumni kluba FGPA, študentom, sodelavcem fakultete ter zainteresirani javnosti.

Študenti in ostali zainteresirani so lahko sledili naslednjim govorcem:

- uvodni pozdrav predstavnika Alumni kluba FGPA,
- uvodni pozdrav župana Občine Hoče-Slivnica,
- predstavitev podjetja Magna Steyr in projekta Magna Nukleus s strani vodje projekta,
- predstavitev zasnove objekta Magna Nukleus z vidika odgovornega projektanta iz podjetja Biro Biro,
- predstavitev izvajanja del na gradbišču Magna Nukleus s strani predstavnika izvajalskega podjetja Pomgrad,
- predstavitev projekta Magna Nukleus z vidika strokovnega nadzora nad izvedbo del iz podjetja Štajerski inženiring.

Dogodek je namenjen temu, da se širša javnost seznani s projektom, ki se odvija v Občini Hoče-Slivnica.

Zoran Pučko

Pobudnik srečanja je bil profesor dr. Andrej Polajnar, nekdanji dekan Fakultete za strojništvo.

NAROČITE SE NA BREZPLAČNE NOVICE OBČINE HOČE-SLIVNICA!

SMS

E-POŠTNO IN SMS OBVEŠČANJE

Uvedli smo sistem obveščanja naših občanov o pomembnih dogodkih, prireditvah, zaporah cest,... Obveščali vas bomo preko SMS sporočil in e-poštnih sporočil. Sporočila boste prejeli od prejemnika "Občina H-S".

Prijavite se lahko preko spletnega obrazca na naslovu hoce-slivnica.si/enovice oziroma izpolnite obrazec na desni strani in nam ga pošljite na naslov:
**Občina Hoče-Slivnica, Pohorska
cesta 15, 2311 Hoče**

www.hoce-slivnica.si

**PRIJAVA NA SMS
IN E-OBVEŠČANJE**

**VSA PREJETA SMS IN E-SPOROČILA
SO ZA PREJEMNIKE BREZPLAČNA.**

IME:
PRIIMEK:
GSM:
E-NASLOV:
NASLOV:
POŠTNA ŠTEVILKA:
KRAJ:
PODPIS:

KULTURNI DOM HOČE and Happy New Year SILVESTROVANJE

v soboto, 31. 12. 2017, ob 19. uri

Igra trio Novi akordi

Info in rezervacije na GSM: 041 493 335

do četrтка, 28. 12. 2017

Vabi vas Družabno društvo SIMPATIJA !!!

Otvoritev unikatne trgovine

Sobote so postale tradicionalno namenjene obisku tržnice in druženju ob pravljicnih hiškah

Pohorska tržnica je z letošnjim letom popestrila dogajanje pred Botaničnim vrtom v Pivoli. Sobote so postale tradicionalno namenjene obisku tržnice in druženju ob pravljicnih hiškah. Piko na i je v soboto, 18. novembra, dala še otvoritev prenovljene trgovine Fakultete za kmetijske in biosistemске vede Univerze v Mariboru. Svečane otvoritve so se udeležili tudi profesor dr. Igor Tičar, rektor Univerze v Mariboru, profesor dr. Branko Kramberger, dekan Fakultete za kmetijske in biosistemске vede, in dr. Marko Soršak, župan Občine Hoče-Slivnica. Svečani trak so prerezali vsi trije in tako simbolično pokazali, da je v sodelovanju moč in da so s skupnimi močmi pripravili izjemni projekt velike Pohorske tržnice z unikatno trgovino Univerze v Mariboru.

Trenutni prodajni sortiment trgovine je: zelenjava iz ekološke pridelave (solata krhkolistna, endivija, bučke, brokoli, cvetača, zelena, črna redkev, paradižnik), jabolka (pinova, braeburn, fuji), čisto bučno olje, jabolčni kis, jabolčni sok, ajdova moka in ekološka ajdova kaša, pražena bučna semena, jabolčni krlji, vino iz Vinske kleti Meranovo, žganja in likerji ter okrasno cvetje. Posebnost trgovine je, da so vsi pridelki in izdelki lastne pridelave.

Poseben pečat izdelkom in pridelkom daje lokalna pridelava in kljub temu, da gre za večjo pridelavo, so ohranili domačo pristnost. Poleg trgovine je povsem na novo urejena drevesnica sadnega drevja in jagodičevja priznanega slovenskega drevsničarja (sadike starih in novih sort jablan, hrušk, kutin, sliv, češenj, marelic, breskev in nektarin, kostanja, orehov, ribeza, malin, joste, kivija ...).

Odpiralni čas trgovine je daljši kot delovanje celotne tržnice, in sicer: vsak dan razen nedelje od 9. do 16. ure. Za morebitne dodatne informacije pa so v odpiralnem času dosegljivi preko telefonske številke 051 696 272 ali internetne strani: www.prodaja-pridelkov.si.

Vljudno vabljeni, da si prodajni prostor ogledate v živo (vsak dan, razen v nedeljo) in se vsako soboto ustavite še ob hiškah lokalnih ponudnikov na Pohorski tržnici.

➡ Vanja Jus 🇸🇮 Aleksander Korošec in Meta Šepić

Prodajalna je zasnovana na način, da se poda v okolje.

Svečani trak so prerezali zaslužni, da je prodajalna odprla svoja vrata.

Udeleženci so z veselje pristopili v novo prodajalno.

Zunanji del prodajalne, kjer je mogoče kupiti drevesa in ostale sadike.

Mladim prijazna občina

Občina Hoče-Slivnica veliko vlagala v delo z mladimi in postala nosilka certifikata Mladim prijazna občina

Občina Hoče-Slivnica je konec novembra postala nosilka certifikata Mladim prijazna občina. Prejem certifikata pomeni vrsto obveznosti, ki jih za seboj potegnejo tovrstni nazivi, in v Občini Hoče-Slivnica smo se zavezali za izpolnjevanje pogojev, ki so zahtevani za ohranitev certifikata Mladim prijazna občina. Tovrstni certifikat pomeni novo priložnost in smernice za še boljše in nadaljnje delo z mladimi.

Občina je že do sedaj veliko vlagala v delo z mladimi in izpostavimo lahko kar nekaj projektov: Poletni tabor – aktivno poletno druženje za vse otroke iz občine; Otroški občinski svet – participatorno udejstvovanje mladih pri razdelitvi dela finančnih sredstev iz proračuna, namenjenih mladim; podeljevanje štipendij, po novem tudi štipendije za perspektivne športnike; subvencije mladim podjetnikom; fitnes na prostem za mlade in mlade po srcu, božičkovanje, nudenje možnosti opravljanja praks, izvedba študentskih inovativnih projektov ŠIPK; zametki: medgeneracijsko povezovanje – izmenjave znanj in prenos praks od mladih na starejše ... V prihodnje bo občina na tem področju pripravljala še dodatne aktivnosti.

Certifikat Mladim prijazna občina podeljuje Mladinski svet Ajdovščina v sodelovanju s Skupnostjo občin Slovenije in pod častnim pokroviteljstvom predsednika Republike Slovenije Boruta Pahorja. Certifikat Mladim prijazna občina je priznanje samoupravnim lokalnim skupnostim, ki so v minulih letih uspešno izvajale ukrepe s področja lokalnih mladinskih politik in tako zagotavljale mladim prostor, v katerem lahko razvijajo svoje kompetence in veščine, dosegajo avtonomijo in hitreje vstopajo v odraslost.

»Naša občina je mlada občina in imamo zelo velik prirast prebivalstva. Mlade razumemo in logična posledica je, da smo se lotili projektov, ki so pomembni za mlade. Pripravili smo Poletni tabor za otroke in mladostnike, inovacijo Otroški občinski svet, mladim podjetnikom ponujamo finančne spodbude, v naši občini se odvija največji festival elektronske glasbe na prostem – Stellarbeat, vsako leto povečamo fond za štipendije. Skratka, vedno več se dogaja za mlade in vedno več vlagamo v mlade. Poleg tega generacije povezujemo – tudi z večgeneracijskim centrom. S skupnimi projekti in sodelovanjem na športnem področju, kulturi. Certifikat mladim prijazna občina je za nas pohvala za dosedanje delo in dodatna energija za delo vnaprej,« je povedal dr. Marko Soršak, župan Občine Hoče-Slivnica.

➡ Vanja Jus ➡ arhiv občine

Certifikat je osebno prevzel župan Občine Hoče-Slivnica, dr. Marko Soršak.

Veste, kje stoji defibrilator?

Pomembno je, da si lokacije ogledamo pravočasno, ker v nujnem primeru po navadi ni časa za iskanje

Občina Hoče-Slivnica je aktivno pristopila k postavljanju avtomatskih zunanjih defibrilatorjev ali AED aparatov. Želimo vzpostaviti mrežo lokacij defibrilatorjev po celotni občini. Pri tem pa je izrednega pomena, da so občanke in občani oziroma obiskovalci občine seznanjeni o lokacijah AED aparatov. Le tako lahko dovolj hitro in uspešno ukrepamo v primeru zastoja srca. Lokacije defibrilatorjev smo zato objavili na zemljevidu Slovenije ter povezavo še dodatno izpostavili na spletni strani www.hoce-slivnica.si, tako lahko vsak vidi, kje natančno so lokacije defibrilatorjev. Priporočljivo je, da si lokacije ogledamo pravočasno, ker, ko potrebujemo aparat, po navadi ni časa, da iščemo. Še nekaj besed o AED aparatu oziroma avtomatskem zunanjem

defibrilatorju: je prenosna elektronska naprava, ki samodejno zazna motnjo srčnega ritma. Njegova uporaba je zelo preprosta, kajti namenjen je tako medicinskemu osebju kot laikom. Defibrilacija pomeni dovajanje električnega toka srčni mišici skozi prsno steno z namenom, da prekinemo srčni zastoj.

»Vesel sem, da je naša lokalna skupnost pristopila k vzpostavljanju mreže defibrilatorjev, za katere verjamem, da so izrednega pomena za vsakega posameznika. Občina stremi k temu, da bomo defibrilatorje postavili v vsako krajevno skupnost in v prihodnosti še kakšnega več!« je povedal župan dr. Marko Soršak.

➡ Vanja Jus

DOSTOPNI
24 ur / 7 dni na teden

- ADK
- KS Rogoza
- VŠD Hoče
- Občina Hoče-Slivnica

V DELOVNEM ČASU

- Hotel Tisa
- Prangl, d. o. o.
- Kričej, d. o. o.

Noč čarovnic – že slivniški dan?

Ob lepem vremenu se je na tretjem dnevu čarovnic zbralo več obiskovalcev kot preteklo leto

Skoraj vsa društva, vključno s KS Slivnica, smo organizirali že tradicionalno, 3. po vrsti, Noč čarovnic. Ob kar lepem vremenu za ta jesenski čas se je zbralo na prizorišču dogajanja večje število obiskovalcev kot preteklo leto in s tem seveda prav tako mnogo več kot na prvi prireditvi. To samo potrjuje, da si ljudje preprosto želijo v kraju prireditev, ki so namenjene sprostitvi od vsakdanjega življenja. Ta prireditev Noč čarovnic je pa v tem smislu še nekaj več – zelo dobro je poskrbljeno za interes najmlajših in prav čudovit je pogled na to veliko skupino nasmejanih, poslikanih obrazov, iz njihovih uči pa žarijo žarki dobre volje ob programu, ki je namenjen prav njim.

Zanimivo pa je, da se nekaj podobnega v očeh dogaja pri otroškem programu mamam, očetom, babicam in dedkom. Sam Sebastijan je oseba, ki je s svojim skoraj dveurnim programom polepšal dan že vsem omenjenim. Ob tej priložnosti se zahvaljujem članom Sveta KS Slivnica, Čebelarскому društvu Slivnica, DU Slivnica, članom Združenja rezbarjev-modelarjev lesa Slovenije, predvsem pa vsem, ki ste s svojo prisotnostjo na kakršni koli ravni prispevali, da je prireditev uspela. Seveda je do sedaj še vedno stalni gost župan naše občine dr. Marko Soršak, ki je v otvoritvenem nagovoru povedal nekaj lepih vzpodbudnih misli organizatorjem in krajanom.

Fotografije govorijo več, kot bi znal z napisanim prikazati. Spoštovani bralci, pogledjte – in v naslednjem letu se vidimo zopet na Noči čarovnic v Slivnici.

Med izidom obeh Utrinkov smo člani rezbarskega društva skupaj z društvom Forma Viva iz Makol izpeljali dve razstavi. Prva je bila v Podovi pri Račah (prisoten tudi naš župan Marko Soršak) in druga, kjer smo se avtorji na že izpeljanih Forma vivah v Makolah predstavili v Narodnem domu v Mariboru. Kar pestra predstavitev domačih in mednarodnih kiparjev.

➡ Srečko Ornik

📁 Arhiv Združenja rezbarjev in modelarjev

OPRAVIČILO

V oktobrski številki Utrinkov 2017 je pri strokovnem sestavku z naslovom Hoška Marija in njena skrita sporočila žal izpadlo ime avtorice; sestavek je napisala strokovna sodelavka Narodne galerije v Ljubljani, umetnostna zgodovinarica mag. Kristina Preiniger. Za neljubo napako se ji opravičujemo in vsem bralcem priporočamo, da si še kdaj preberejo razlago te naše Hoške Madone.

Uredniški odbor Utrinkov

Seveda je bilo zanimanje najmlajših največje!

Sebastijan zna začuditi in razveseliti velike in male.

Spretno roke so hitro spremenile obraz – pa samo za ta dan!

Lepo vreme je gotovo pomagalo, da je dan čarovnic uspel ...

Razstava je poklon življenju

V Račkem gradu so 13. oktobra 2017 pripravili razstavo, ki ohranja živ spomin na ustvarjanje Angele Medved

V Utrinkih smo že pisali v spomin gospe Angele Medved, naše rojakinje iz Hotinje vasi, ki se je zelo ustvarjalno prebijala skozi življenje, čeprav je morala vsa dela opravljati z nogami. Posebej impresivna so njena slikarska dela; pregledno razstavo v Račkem gradu je načrtovala še sama, njen načrt pa je po tetini smrti uresničila nečakinja Darinka. V kulturnem programu je spregovorila tudi predstavnica Založbe UNSU, ki združuje umetnike, ki slikajo z usti ali nogami. Naj vam za razumevanje slikanja ge. Angele povzamem nekaj misli z odprtja razstave:

»Galerija slik in grafik ponuja raznovrstnost del, ki jih je avtorica po večini ustvarila v zadnjem poldrugem desetletju. Težko si je predstavljati, da je prav vse na razstavi ustvarjeno z nogami, ki so Angeli Medved zaradi prirojene bolezni tudi v vsakdanjem življenju nadomeščale roke. Pod težo življenja je v sebi razvila neuklonljivo voljo, notranjo moč in vztrajnost – a ne kot izraz kljubovanja in upornosti, temveč kot energijo ljubezni, ki prežema vse njeno delo.

Prav čas je tista izmuzljiva dimenzija, ki na pričujoči razstavi zaradi svoje vseprisotnosti lahko izgine. Obiskovalec se znajde v mehurčku avtoričinega mikrokozmosa, ki na prosojnih stenah odseva vse, kar se je v prerezu minulih let njenega ustvarjanja dogajalo, a je vendarle vse drugačno: bolj osebno občuteno, presejano skozi sito sipkega spomina in predihano skozi srce. V likovnem ustvarjanju pa je ob delih potrebno gojiti stalno zavedanje, da se je Angela Medved s slikarstvom seznanila precej pozno v življenju in je pred nami hkrati ustvarjalnost umetniškega hotenja ter rasti. Ravno ljubeznive kretnje, ki jih razkriva slikarkina marljiva poteza, so sledi k veličini poslanstva, kot ga vsakdo išče v življenju. Kot likovna ustvarjalka, štipendistka mednarodnega Združenja slikarjev z usti ali nogami, med razstavljenim gradivom oživi v spominu kot tiha, skromna, a samozavestna pripovedovalka svojih opažanj.

Med motivi, ki jih je komisija združenja izbrala za reprodukcije in jih je moč v različnih oblikah tudi kupiti na trgu (v Sloveniji za distribucijo skrbi Založba UNSU), so njen zvezdniški motiv Štorklje v gnezdju; postavljene kot ideal, visoko pod svodom prostranega neba ..., metafora svobode.

Motivni svet avtorice je zajel raznovrstne neposredno spoznavne likovne motive: od tihožitij vabljivo obloženih miz in dehtenčih cvetličnih aranžmajev, do – vselej s spomini prežetih – krajinskih motivov, ki jih mestoma dopolnjuje tudi figuralika. V njenem ustvarjanju je moč vse od začetkov slikanja slediti rdeči niti ljubke dekorativnosti in toplote domačnosti, ki prežemata njeno sleherno delo. Vztrajnost, ki v duhu življenjskega mota 'Hočem, zmorem, znam!' žari iz slik, ter dobrotljiva, ljubezniva nežnost kretenj s čopičem, ki jih scela preveva, so njihove nesporne kvalitete. Življenje, ki ga je Angela Medved naposled povsem posvetila ustvarjanju, zdaj lahko bogati in navdihuje mnoga druga življenja, ki še čakajo na svoj pravi izraz.«

Ob odprtju razstave smo lahko spremljali tudi mladega fotografa Jerneja Srebrnič (jfoto.si), ki se s posebno ljubeznijo posveča tudi takšnim kulturnim dogodkom. Bela dvorana Račkega gradu, ki je tudi poročna dvorana, pa je prav primeren prostor za podobne razstave.

➡ Majda Strašek Januš

📷 Jernej Srebrnič

Stene te Bele dvorane so idealno ozadje za barvni svet slikarske razstave.

Znanci in prijatelji ter ljubitelji umetnosti so prisluhnili najprej kulturnemu programu in razlagi avtoričinega dela.

Štorklje v gnezdju, visoko pod prostranim nebom, so podoba svobode – in obenem tudi družine.

Defibrilator na Pohorju

Dvourno predavanje temeljnih postopkov oživljanja udeležencem prineslo veliko novega znanja

Jesen je v naši v naši KS Reka-Pohorje res polna presenečenj, tokrat se je na Pohorju hotel Tisa zgodil prijeten in koristen dogodek, kjer je svojo vlogo odigrala Občina Hoče-Slivnica.

Občina Hoče-Slivnica skrbi za zdravje svojih občanov in občanov, in ker je zelo pomembno, da smo v primeru zastoja srca ali dihanja pripravljeni, da znamo pravilno odreagirati, smo v ta namen v četrtek, 16. 11. 2017, ob 16.30 uri v Hotelu TISA, izvedli Delavnico temeljnih postopkov oživljanja, katero je vodil dr. Marko Bombek, specialist interne medicine in licenciran inštruktor tečajev oživljanja. Marko Bombek je bil izredno presenečen nad njemu nepričakovano veliko prisotnostjo obiskovalcev, saj se nas je zbralo več kot 25, ki smo interaktivno sodelovali v delavnici na čelu z županom dr. Markom Soršakom. Bombek je s svojo izredno simpatično in nam vsem razumljivo predstavitvijo predaval o pomembnosti načina, kako pravilno postopati v primeru, če naletimo na nezvestnega človeka. Po koncu dveurnega predavanja in aktivnega sodelovanja smo zapustili delavnico z mislijo »Dobro, da sem bil tukaj, veliko novega vem in tudi pomagati bom znal«, vsi smo pridobili certifikat »Temeljni postopki oživljanja – TPO«.

Po končani delavnici je župan dr. Marko Soršak slovesno »odprl« nameščeni AED aparat – avtomatski defibrilator – pred vhodom v hotel Tisa tudi z mislijo: »Pa, če rešimo eno življenje na Pohorju, smo naredili največ, kar lahko«.

Iskreno se zahvaljujemo donatorju podjetju Aquasystems, d. o. o., ki je defibrilator podarilo Občini Hoče-Slivnica, in podjetju Elektro servis – Vladimir Fergola, s. p., za brezplačno montažo in priklop aparata na objektu Hotela TISA, kot seveda osebju hotela, ki je aktivno sodelovalo na delavnicah in poskrbelo tudi za prijeten zaključek delavnice. Upravnik hotela Robert je obljubil, da bodo maksimalno sodelovali pri morebitnem klicu na pomoč.

»Hvala županu dr. Marku Soršaku, hvala donatorjema, hvala občini, hvala dr. Marku Bombeku, hvala vsem sodelujočim za sodelovanje in izraženo veliko pripravljenost za pomoč človeku v stiski, hvala, da smo v naši KS Reka-Pohorje dobili prvi defibrilator, in po besedah župana je sicer prvi, prav gotovo pa ni zadnji,« pravi Zdenka Trinko, predsednica KS Reka-Pohorje. Vsi skupaj smo ponovno dokazali, da nam ni vseeno za okolje, v katerem živimo, za sočloveka v našem okolju, in da smo pripravljeni sodelovati in pomagati, zato hvala in nasvidenje na novih dogodkih, prireditvah v naši KS Reka-Pohorje kot tudi na drugih področjih Občine Hoče-Slivnica.

➡ 📷 Zdenka Trinko

Aktivno sodelovanje na delavnici je udeležence spravilo tudi na kolena ...

Župan občine je izrazil hvaležnost donatorjema v imenu vseh občanov.

Zahvala za nakup defibrilatorja

Krajevna organizacija Rdečega križa v Rogozi se zahvaljuje krajanom Rogoze, sosednjim organizacijam Rdečega križa, društvom ter podjetnikom, ki so darovali za nabavo defibrilatorja, ki je nameščen na Domu krajanov v Rogozi. Aparat je plačan v celoti s temi sredstvi. Defibrilator smo podarili v upravljanje Občini Hoče-Slivnica, kar je za vzdrževanje boljše in ugodnejše. Hvala vsem.

Formiske odlično v novo sezono

Tretje mesto v prvenstvu je za mnoge presenečenje, za ženski odbojarski klub, ki sistematično gradi za uspeh, pa velika nagrada

Članice prve ekipe Formule Formis se že nekaj let kosajo v prvi državni odbojarski ligi in letos zasedajo vrhunsko 3. mesto, tik za Novo KBM in Calcitom, kar je za mnoge presenečenje, za nas, ki sistematično gradimo za uspeh, pa velika nagrada. Ne gre za naključje in v klubu verjamemo, da lahko naša dekleta, pod strokovnim vodstvom ambicioznega in zagnanega trenerja Matevža Kamnika in pomočnika trenerja Žige Kosa, posežejo še višje. Posledično je naša dvorana iz tekme v tekmo bolj polna navijačev in verjamemo, da se bo obisk podpornikov še večal. Predsednik kluba Robert Pravdič pravi: "OK Formula Formis kot celota dosega neverjetne rezultate. Članice so pokazale, da lahko tudi klub, katerega proračun je vsaj 7-krat manjši od obeh, ki sta na lestvici pred njim, s srčnostjo in zagnanostjo posega po zvezdah. Želim si, da bi bila podpora okolja še večja. Polna dvorana je tista, ki dekletom pomaga, ko se na igrišču pojavijo stresne minute. Hkrati pa menim, da bi morali uspeh v najboljši državni odbojarski ligi kot svojo priložnost prepoznati tudi podjetniki iz okolja, v katerem klub deluje. Prepričan sem, da se bo to kmalu tudi zgodilo. Doslej smo govorili o željah in ciljih, zdaj smo te pretvorili v rezultate."

V pokalnem tekmovanju so naša dekleta še neporažena in na dobri poti, da se drugo leto zapored uvrstijo med štiri najboljših ekipe v državi. To bo še ena priložnost, da s svojo vrhunsko igro široki slovenski odbojarski javnosti promovirajo naše kraje iz naše občine. Posebej vesela novica te jeseni je namreč prišla iz zveze konec novembra, in sicer, da je OK Hoče uspel s kandidaturjo in se bo zaključni turnir pokalnega tekmovanja odvijal prav v naši matični dvorani, v Večnamenski športni dvorani Hoče. Seveda pa ne gre samo za članice ekipe, ki igra v 1. državni odbojarski ligi. Letošnjo sezono so dobro začele tudi punce v 3. državni ligi, ki so se povzpele do 4. mesta. Kadetinke Formule Formis so z eno nogo že v A-ligi in so v svoji skupini prepričljivo na 1. mestu.

Starejše deklice Formis 1 pod vodstvom Draga Blažiča so pričakovano na prvem mestu v svoji skupini in se bodo prepričljivo uvrstile v A-ligo, presenečenje sezone pa so prav gotovo starejše deklice Formis 2, ki bodo ob prvi ekipi najverjetneje prav tako uspele s prebojem v A-ligo. Darko Planinšič je med dekleti ustvaril odlično vzdušje in jim v kratkem predal dovolj odbojarskega znanja za premagovanje tekmic v svoji skupini. Celotni Odbojarski klub Formula Formis, ne glede na starost igralk in selekcijo, odlikujejo srčnost, ljubezen do športa, spoštovanje do soigralk in tekmic in požrtvovalnost. Ponosni smo, da se vse te vrline tudi v rezultatih kažejo kot dobra naložba, predvsem pa smo veseli, da je odbojka v našem klubu še vedno šport in igra, v kateri dekleta uživajo, da gre še zmeraj za podporo zdravemu načinu življenja in prijetnemu preživljanju prostega časa.

Vseh teh uspehov pa ne bi bilo, če za delovanje kluba ne bi skrbeli požrtvovalni posamezniki, ki igralk usmerjajo, spremljajo, trenirajo in skrbijo za to, da klub deluje na visoki kakovostni ravni. V klubu pridobiva odbojarske veščine, se zabava in trenira kar 130 deklet.

Od 21. do 23. decembra bo v Večnamenski športni dvorani Hoče praznik odbojke, ki ga naš kraj gosti prvič. OK Hoče je uspel s kandidaturjo in v eno najlepših dvoran na tem delu Slovenije pripeljal zaključni turnir državnega pokalnega tekmovanja v ženski

in moški odbojki. Prav bi bilo, da njihov trud, odbojko kot šport in zavidljive uspehe naših odbojkaric in odbojkarjev nagradimo z do zadnjega kotička napolnjeno dvorano in bučnim navijanjem.

➡ Mojca Lubanjšek Pehant

📺 Špela Horvat, Marjana Sporer, Mojca L. Pehant

Požrtvovalnost prinese točke.

Dogovorjeni odbojarski znaki za dobro odigrano igro.

Ekipni duh je ključ do uspeha.

Le za las mimo medalje

Zaključeno uspešno leto SD Franc Lešnik - Vuk, s smelimi pogledi v prihodnost

Strelsko društvo Franc Lešnik - Vuk, ki naslednje leto obeležuje že 70 let delovanja, je z novimi prostori strelišča v Večnamenski dvorani v Hočah izboljšalo pogoje za treninge svojih strelk in strelcev. Čeprav so vrhunske rezultate dosegali že vsa prejšnja leta obstoja, je sedaj veliko lažje delati z mlajšimi strelci, katerim je med treningom posvečena posebna skrb in strokovno delo trenerjev. Otroci na treninge prihajajo tako iz domače občine kot iz okoliških občin. Pod budnim strokovnim vodstvom licenciranih trenerjev se kalijo v tem zahtevnem in premalo poznanem športu. Cilj društva je pritegniti čim več mladih v svoje vrste, saj je obstoj društva in prav tako uspehi na tekmovalnem področju pogojen s podmladkom.

Če povzamemo samo nekaj dosežkov v letošnjem letu, lahko izpostavimo ekipo članic s standardno zračno puško, ki na regijskem prvenstvu nimajo konkurence in so ekipno osvojile prvo mesto, posamezno pa prva tri mesta, na državnem prvenstvu pa so dosegle nevhvaležno četrto mesto, medalja se jim je izmuznila le za 0,6 točke. Članica ekipe Klavdija Pufič je bila v posamezni konkurenci druga, tako da je ena medalja le pristala v njihovih rokah. Zelo se je izkazala tudi kadetinja Nika Biškup, ki je že prvo leto na državnem prvenstvu dosegla odlično sedmo mesto, na regijskem prvenstvu pa drugo. Najuspešnejša članica Klavdija Pufič je tekmovala tudi s samostrelom, kjer je na državnem prvenstvu dosegla četrto mesto, na svetovnem prvenstvu v tej disciplini pa je dosegla odlično 14. mesto. Sicer pa se Klavdija udeležuje tudi mednarodnih tekem tako v Sloveniji kot v tujini. V skupnem seštevku državne lige skozi vso sezono je dosegla drugo mesto. Kvalifikacije za državno prvenstvo so poleg omenjenih članic dosegli še: Tomaž Čoprež, Urša Tušek, Jure Štern, Marko Šibila, Izak Jakolič.

V društvu deluje tudi sekcija trap strelcev, ki pa prav tako pogrešajo podmladek. Člani so najvidnejši uspeh dosegli z

državnim prvakom v veteranski kategoriji 60+, ki ga je osvojil Branko Fidler, Marjan Ogrizek v kategoriji 50+ je osvojil drugo mesto. Na regijskem tekmovanju sta zasedla drugo (Fidler) in četrto (Ogrizek) mesto.

Kot že omenjeno, je naslednje leto častitljiva 70-letnica delovanja strelskega društva. V ta namen se pripravljajo dejavnosti, ki se ob takšnem dogodku spodobijo, a to naj zaenkrat ostane še skrivnost.

V kolikor vas streljanje zanima in bi se radi s tem športom tudi podrobneje srečali, se lahko na strelišču oglasite v času treningov ob torkih in četrtkih med 17.30 in 18.30.

➡ Sonja Sreš

📷 Iz društvenega arhiva

Streljanje z zračno puško ni tako preprosto, kot je na prvi pogled.

Najboljše od najboljših.

Najboljši uspeh na zadnjem turnirju

Dobro delo naših trenerjev se je pokazalo tako v številčnosti otrok kot v rezultatih na turnirjih na regijski in državni ravni

Zaradi velikega števila otrok v kategoriji med osmim in enajstim letom smo letos organizirali več internih turnirjev v mini in midi tenisu, otroci pa so se udeležili tudi turnirjev v sklopu Teniške zveze Slovenije (za registrirane igralce) in regijskih turnirjev. Na turnirjih v mini tenisu (do 9 let) in midi tenisu (do 10 let) se igra po sistemu round robin, kjer so igralci razvrščeni v skupine. Igrajo vsak z vsakim, v izločilne dvoboje pa se uvrstijo prvo- in drugouvrščeni iz vsake skupine.

Naši tekmovalci so nastopali na treh turnirjih Zavarovalnica Sava open 8–11 let, kjer so dosegli nekaj izjemnih rezultatov. V Portorožu se je Mark Škerget uvrstil v četrtfinale (midi tenis) in polfinale (mini tenis). V Ljubljani sta se v izločilne boje v mini tenisu uvrstila Maruša Jarc med deklicami (polfinale) in Mark Škerget med dečki (četrtfinale). Najboljši uspeh pa smo zabeležili na zadnjem turnirju v Mariboru, kjer se je Maruša Jarc (mini tenis deklice) uvrstila v polfinale, med dečki v mini tenisu pa sta se kar dva igralca uvrstila med najboljši štiri, in sicer Rok Sevšek (polfinale) in Mark Škerget (finale).

V sklopu 30. obletnice delovanja Teniškega kluba Hoče smo v sodelovanju s podjetjema Mibra in Paloma organizirali regijski turnir Mibra open 2017 v mini tenisu. Turnirja se je udeležilo 16 otrok. Prva štiri mesta so zasedli otroci iz TK Hoče, in sicer Mark Škerget, Žiga Jurše, Maruša Jarc in Val Pustoslemšek.

Na turnirju teniških šol štajerske regije, ki ga je organiziral TK Branik, je skupno tekmovalo 12 naših tenisačev. V skupni konkurenci deklic in dečkov je tekmovalo 34 otrok iz teniških klubov Branik, ŽTK, Slovenska Bistrica, Slovenske Konjice, Ptuj in Hoče. V mini tenisu se je v izločilne boje (med 16 najboljših) uvr-

stilo kar 6 otrok iz našega kluba. Zmagovalec turnirja je brez izgubljenega dvoboja postal Mark Škerget. Čestitamo!

Maruša, Rok in Mark s priznanji in pokali na Zavarovalnica Sava open v Mariboru.

Ekipe TK Hoče (mini tenis) na turnirju Štajerske regije v Mariboru.

➡ Boštjan Geiser 📷 Iz društvenega arhiva

Vas življenje 'tera'?

Ustvarite ravnovesje in dajte sebi priložnost, da začnete, in nam, da se izkažemo

Tekaška skupina Sport statera je prvotno nastala v Ljubljani, kjer deluje še danes. Zaradi vse večjega zanimanja ljudi za tek in zdrav način življenja nasploh smo se odločili pozitivno prakso prenesti tudi v našo občino, zato smo organizirali tekaško skupino v Hočah. Ljudem želimo telesno aktivnost približati na zanimiv in dostopen način. Dostopen tudi v finančnem smislu, saj si ne upamo dovoliti, da bi kvalitetna športna aktivnost postala privilegij premožnejših.

Treningi so izpeljani pod strokovnim vodstvom Sama Zavrla, univ. dipl. kondicijskega trenerja, člana ekipe DJ-Djoko team (vodja ekipe je priznani atletski trener Srđan Đorđević), ki skrbi za treninge naših najboljših in tudi tujih atletov, in Tomaža Zorca, dipl. kinezologa, ki je med drugim tudi pomočnik kondicijskega trenerja mladinske ekipe NK Maribor.

Treningi potekajo dvakrat tedensko in so strukturirani tako, da boste napredovali, ohranili gibalne sposobnosti in zmanjšali verjetnost poškodb – preventiva pred poškodbami, zaradi česar je v proces vadbe, zraven tekaških treningov, vključen tudi trening moči in gibljivosti predvsem s koriščenjem lastne telesne teže.

Cilji, ideje in namen:

- skrb za zdravje in kritični pogled, kaj to sploh je,

- izboljšanje telesne zmogljivosti (prav telesna aktivnost, s katero povečujemo zmogljivost, je odlična preventiva pred kroničnimi bolečinami in boleznimi),
- izboljšanje mentalne zmogljivosti (koncentracija, spomin, kreativno mišljenje, reševanje problemov),
- izboljšanje počutja (naj spomnimo, da se prav med telesno aktivnostjo sprosti veliko hormonov sreče),
- lastna organiziranost in učinkovitost – izraba časa in izoblikovanje rutin (človek, ki najde, ali bolje rečeno, si vzame čas zase, je bolj uspešen in zadovoljen),
- izoblikovanje karakterja in vrednot (vztrajnost, sodelovanje, poštenost, osredotočati se na premagovanje lastnih mej ...),
- druženje in medsebojna pomoč (ne pozabite, da je skupaj vedno lažje, bolj zabavno in hkrati vedite, da na pravi poti niste sami).

Vse ostale informacije lahko dobite na naši Facebook strani Sport statera ali na: 031 597 390 (Tomaž), 040 233 089 (Samo), 070 502 425 (Boštjan).

➡ Boštjan Geiser

Nenapovedana vaja za odzivne čase

Geslo, ki si ga je treba zapomniti: »Ko se nesreča zgodi, naj bodo proste poti«

Mesec oktober je tudi mesec varnosti pred požari. Vsako leto se mesec predstavi pod različnimi preventivnimi gesli. Letos je bilo to geslo: "Ko se nesreča zgodi, naj bodo proste poti." Saj se velikokrat zgodi, da ob požaru, nesreči ali kadar nekdo potrebuje medicinsko pomoč, interventna vozila ne morejo pripeljati do vhoda v stavbo ali njegovo bližino. Na intervencijskih poteh in površinah, ki so namenjene gasilcem, so parkirana ali ustavljena vozila ali kakšne druge ovire. Hitro posredovanje reševalcev, ki je v takih primerih še kako pomembno, je tako onemogočeno. Zavedati se je potrebno pomembnosti preventivnega ravnanja. Z ustreznim in pravočasnim ravnanjem se lahko prepreči marsikatera nesreča ali vsaj zmanjša njene posledice.

Gasilci PGD Hoče smo bili v soboto, 14. oktobra, organizator vsakoletne občinske gasilske vaje. Za tokratni požarni objekt smo si izbrali Dom Miloša Zidanška na Hočkem Pohorju. Vajo je pripravil in vodil domači poveljnik Ilija Barišič in njegovi pomočniki, poleg enot iz naše občine (Bohova in Hotinja vas) smo k sodelovanju povabili bližnji enoti PGD Razvanje in Rače. Dom Miloša Zidanška, obdan s pohorskimi gozdovi, je namenjen organiziranim skupinam in predstavlja pomemben objekt v pogledu varstva pred požarom. Po scenariju vaje je v večernih urah prišlo do požara, zaradi zadimljenega stopnišča pa sta dve osebi ostali ujeti v višjih etažah. Gasilske enote so izvajale notranje napade (gašenje, reševanje in preiskovanje prostorov),

ščitile bližnjo plinsko postajo, poskrbele za dobavo požarne vode in pripravile mesto za nudenje prve pomoči. Izvedbo vaje sta spremljala poveljnik GZ Maribor Samo Robič in poveljnik GPO Hoče-Slivnica Boštjan Frangež. Po končani vaji je sledila zakuska za vse udeležence v gasilskem domu v Hočah.

V četrtek, 26. oktobra, pa je bila operativna enota PGD Hoče nenapovedano pozvana na društveno vajo. Namišljena intervencija se je tokrat odvijala v industrijski coni, v podjetju Schenker. Po prejetem pozivu smo takoj izvozili z voziloma GVC-16/25 in GVM-1. Namen letošnje nenapovedane vaje je bil preveriti odzivne čase, preventivo in ogled prostorov podjetja. Požarna preventiva je širok pojem, ki vključuje različne dejavnosti z enakim ciljem: varovanje ljudi, živali, premoženja in okolja. Gasilec so zagotovo v interesu predvsem vsi tisti ukrepi, ki skrbijo, da bodo ustrezno urejeni vsi pogoji za hitro in učinkovito posredovanje.

In že je tukaj december, mesec, ko trkamo na vrata naših krajanov in jim v imenu PGD Hoče želimo vesele praznike ter zdravja v prihajajočem letu, poleg tega pa razdelimo tudi koledarje. V prihajajočem letu se za naše društvo začne jubilejno leto, 130 let delovanja in našega prostovoljstva. Za podporo in pomoč se krajanom že vnaprej iskreno zahvaljujemo.

➡ Iris Samastur ➡ Iz društvenega arhiva

Občinska vaja – Dom Miloša Zidanška.

Nenapovedana društvena vaja na podjetje Schenker.

Občinska vaja – Dom Miloša Zidanška.

Svarilo pred cenenimi lučkami

Če kamin nima dovoda svežega zraka, porablja zrak iz prostora, kar pri današnji tesnosti oken in vrat predstavlja velik problem

Najnapornejši mesec je za nami. Kot verjetno veste, je to za nas gasilce oktober, mesec varstva pred požari. V tem času imamo še posebej veliko število aktivnosti, čeprav se trudimo, da se te porazdelijo čez vse leto. Jeseni se začne narava umirjati, pozimi pa počiva. Letos na srečo ni bilo omembe vrednih travniških požarov. Prav tako letos jeseni ni bilo dimniških požarov. Mogoče sta prav preventiva in naše opozarjanje na dimniške požare obrodila sadove.

Še pred leti so dimniški požari povzročili večje gmotne škode. Požari so se razširili na ostrešja in mansarde. Problematični so dimniki kaminov, in to predvsem tam, kjer so izvedeni nestrokovno in ne po pravilih stroke. Svež zrak za gorenje v kaminu se mora vzeti iz okolice preko posebne tuljave. Verjetno nam ni treba posebej poudariti, da se sicer porablja zrak iz prostora. Pri današnji tesnosti oken in vrat pa predstavlja to velik problem. Druga pogosta napaka je neizolirana tuljava v bližini lesenega ostrešja. Temperatura dimnih plinov pri kurjenju z drvni hitro doseže preko 200° C. Posledično se lahko vnamejo leseni tramovi in deske, ki so preblizu tuljave.

V okviru gasilskega poveljstva smo v začetku novembra izvedli skupne operativne vaje na starih zaporih v Mariboru. Pod vodstvom treh inštruktorjev smo imeli tri delovne točke. Vadili smo vstop preko tridelne lestve v višja nadstropja. Le-to pride v poštev, če ni možno vstopiti preko glavnega vhoda. Na drugi delovni točki smo preko stopnišč vstopali v višja nadstropja. V naši občini nimamo več kot treh nadstropij. Na zadnji točki smo obnavljali operativne postopke pri kletnih požarih. Le-ti so še posebej zahtevni, ker se dim in vročina nakopičita, vidljivosti praktično ni. Na koncu je sledila skupna vaja. V nadstropju in v kleti smo inštruktorji zakurili slamo in jo pred tem zmočili z

vodo. Le-ta povzroči ogromno dima. Naloga napadalcev je bila iskanje požarišča. Takšne vaje so izrednega pomena. Nekateri mladi operativci so bili prvič v stiku z vročino in nično vidljivostjo. Pri tem nam je pomagala termo kamera.

Čas bližajočih se praznikov nam prinaša notranji mir in veselje. Ne pozabimo pa, da nam okrasitev drevesa z lučkami cenenih proizvajalcev lahko povzroči neželene skrbi. Vsako leto je v Sloveniji kakšen požar noveletnih dreves. Požar se lahko hitro razširi, ker je smreka (umetna ali naravna) prava "bakla".

Kot vsako leto vas bomo v decembru domači gasilci obiskali s koledarji in vam voščili. Se vidimo!

➡ Boštjan Frangež

Ko se nakopičita dim in vročina, delajo gasilci v izredno težkih razmerah, saj je vidljivost minimalna.

Udeleženci skupne vaje v starih mariborskih zaporih.

Jesen nas je obogatila

Planinci PD Skalca Hoče-Slivnica smo bili letošnjo jesen obdarjeni z bogastvom jesenskega sonca in barv

Kdor ima vsaj malo odprte oči za naravo in se zaveda njenega pozitivnega delovanja na človeka – posebej če je to s hojo – nas lahko razume. Kolikor se sami ne podamo na pot, nam izleti našega društva Skalca pri tem izdatno pomagajo. Gotovo ste že tudi opazili, da naše planince 'nosi luna' po občinskih sprehajalnih poteh – in to polna luna! Če imate veselje za pogovor in druženje na sprehodih v mraku ali temi – seveda s svetilko! – in imate še zanesljiv korak, se jim lahko pridružite na večer ob polni luni. Vsa vabila najdete na spletni strani PD Skalca.

In sedaj k bogastvu letošnje jeseni. Seniorji so uživali v sprehodu po Golteh v tako lepem jesenskem vremenu, da ga vodnik Cveto v vsej svoji dolgi karieri ne pomni. Vodnica Metka Hojs pa nas je oktobra popeljala na dve skrajni točki naše Slovenije – zahodno in vzhodno. Potem je bil tu še sprehod v osrčje Slovenskih goric, končno pa v decembru izlet v neznano.

Ne boste verjeli – po visokem svežem snegu smo gazili v pravljčni svet našega Pohorja do kmetije Grašič-Gradišnik. Danes bi z vami rada podelila vtise predvsem z dveh izletov – tistega na Gorjance in posebej še vzpona na Virnikov Grintovec (1654 m). Kje so Gorjanci, ni treba razlagati, saj ste vsi slišali za obmejni problem s Hrvati zaradi Trdinovega vrha. Pustimo politiko – bili smo na Trdinovem vrhu, kjer stoji na ruševinah stare ponovno obnovljena slovenska cerkvica sv. Jere, in tik ob njej hrvaška cerkvica na ruševinah sv. Gere, ki je sedaj posvečena sv. Iliji. Med njima teče meja in naš vojaški objekt res stoji precej oddaljen na hrvaški strani. Ampak mi smo uživali v poti do izvira Gospodične, se tam pomladili in še z večjim elanom priplezali na sončne travnike vrh Gorjancev. Le pogledjte si bogastvo jesenskih barv, ki ga kaže posnetek poti pod vrhom.

Prijaznost planinskega doma pri sv. Miklavžu, toplota okolja, toplina barv in našega druženja je bila hrana za dušo in telo. In kje je Virnikov Grintovec? Tudi sama pred tem izletom nisem vedela zanj, saj smo tokratni cilj spremenili. Za Snežnik, kamor smo načrtovali izlet, je bila slaba napoved. Vodnica Metka pa je dovolj prilagodljiva in je takoj poiskala alternativo: peljali smo se na Jezersko, kjer se ob meji dviga eden prvih vrhov Karavank, in ta je postal naš cilj. Za razliko od Snežnika je bila pot malo zahtevnejša zaradi strmih poti, na katerih je ležalo na debelo suhega bukovega listja, kjer zlahka zdrsiš. Tudi visoki raztežaji na skalah in nekateri deli izpostavljenih poti so nam višali adrenalin. Pa je šlo, malo s pomočjo kakšne močne roke (hvala za tovariško pomoč, Igor!) malo s kakšnim magnezijevim dodatkom, in vsi smo dosegli vrh z enkratnim razgledom. Karavanke, Kamniške, v ozadju Julijci – vse smo imeli kot na dlani. In zaključek v idiličnem okolju ob Planšarskem jezeru, kaj želite še več! Mnogi so bili za ta izlet zelo hvaležni, saj so bili prvič na Jezerskem – to pa bi res moral videti vsak Slovenec ... Naj še javno pohvalim vodnico Metko, ki je na obeh izletih dokazala, da misli na vse, ki hodimo za njo, in svoj tempo prilagaja našim letom. Hvala!

Ker je to zadnja številka Utrinkov v tem letu, bi se rada v imenu planincev zahvalila vodnikom PD Skalca in predsednici Brigiti za organizacijo in vodenje vseh izletov v letošnjem letu. Pa varen korak v novem letu!

➡ Majda Strašek Januš

📍 Metka Hojs

Tako razpoložene planince nas je vodnica Metka ujela na vrhu Virnikovega Grintovca.

Naj bo dom prostor za svetlobo

Župnijska karitas Hoče organizirala že 18. dobrodeleni koncert »Odpri srce in dlan«

V knjigi Umetnost preprostosti (D. Loreau) sem našla misel: »Naš dom bi moral biti kraj počitka, vir navdiha in zdravilno območje ..., prostor za svetlobo, razjasnitev uma in polet duha.« Razmišljamo, kako ga urejamo, kaj kupujemo, kako pospravljamo, s katerim namenom. Služimo mi domu, predstavam o vsem, kar mora biti ali pa je dom v službi naših globljih potreb, otok miru, prostor povezovanja s seboj in najljubšimi osebami? Imeti doma svoj kotiček miru in svoj trenutek za vračanje vase je danes še posebno nujno.

In prav takrat, kadar imamo ljudje nad sabo zgrnjene najtemnejše oblake, se zavemo, da je res najlepše to, da imamo dom. Dom je bistveno povezan z našimi medsebojnimi odnosi. Tega, kaj pomeni imeti dom, se verjetno najbolj zavedajo tisti, ki ga nimajo. Toliko jih je po vsem svetu, ki lahko samo sanjajo o njem.

Številne obiskovalce dobrodelnega koncerta, ki so se v nedeljo, 19. novembra 2017, zbrali v dvorani Kulturnega doma v Hočah, sta družili dve stvari: da bi se imeli lepo in hkrati naredili še kaj dobrega. Prav to je bil tudi namen 18. dobrodelnega koncerta »Odpri srce in dlan«, ki ga je pripravila Župnijska karitas Hoče in v središče postavila misel »Kje sem doma?«, saj bodo zbrana sredstva namenjena za pomoč ljudem v stiski. Pravijo, da imajo ptice nagon po domu. Lastovke se, potem ko preletijo na tisoče kilometrov, vračajo pod domači krov. Tudi ljudje imamo nekakšno željo po domu. Velikokrat se selimo. Iz kraja v kraj, iz manjšega v večje, iz stanovanja v hišo. Novo okolje, novi ljudje, nove šole za otroke, nova delovna mesta, a prvi in tisti pravi dom je tisti, kjer živijo starši, kjer smo preživeli večino svojega otroštva ..., kjer nam starši dajejo ljubezen in toplino ...

Z globokimi mislimi je Mojca Mandl iz Razvanja napovedovala vse nastopajoče, ki so si vzeli čas in brez plačila pokazali, kaj zmorejo in znajo. Nastopajoči ansambli Frajerke, Glas, Pvaninski abuhi, Unikat, družina Pušaver, Tamburaška skupina Hoče, Vokalna skupina Melos so se dotaknili naših src in poskrbeli, da so obiskovalci preživeli prijeten glasbeni večer. Cenjeni donatorji pa so svojo srčnost in plemenitost izkazali z

darovi, da bomo lahko z zbranimi sredstvi pomagali tistim, ki so pomoči potrebni in živijo med nami. Vsaka, še tako drobna pozornost, bo zagotovo pomagala nekemu, da bo ponovno pogumno stopil po svoji življenjski poti in mu bo lažje zaradi pomoči, ki jo bo prejel.

Kje sem doma? V družini, kjer se vse začne in konča. V družini se smejimo, jočemo, veselimo, pojemo, igramo ... Dom je zavetje, zatočišče, po drugi strani pa igrišče in polje ustvarjanja, rojevanja, zamisli in idej ... Najpomembneje pa je, da se imamo radi. Ni lepšega na svetu, kot imeti topel in urejen dom, kjer se med člani spletajo močne vezi, ki nam pomagajo takrat, ko bi sami obupali. Spoštujmo se, prisluhnimo drug drugemu in se imejmo preprosto radi.

Dobrodeleni koncert je pokazal, da upanje v dobro še obstaja. Vsi nastopajoči, ki so stali na odru, so verjeli klicu dobrote z mislijo »Kje sem doma?«, se klicu odzvali in tisto malo žalosti, skrbi ali dvomov v vseh nas pregnali ter nas obdarili z lepimi skladbami, ki so večer naredile čudovit. Zaradi njih in vas smo ustvarili novo lepo zgodbo.

Iskrena hvala sodelavcem Župnijske karitas Hoče, za njihovo celoletno neutrudno delo, s katerim lajšajo stisko in pomoč potrebnim ljudem. Hvala našim gostom, ki so nas v koncert pospremili z lepimi mislimi – dekanu Alojzu Petriču, županu dr. Marku Soršaku in predsedniku mariborske Karitas Branku Mačku, predvsem pa hvala vsem obiskovalcem, nastopajočim in donatorjem dobrodelnega koncerta. »Ne samo tisto, kar se vidi. Ne samo tisto, kar je opazno navzven. Ampak tudi tiste malenkosti, ki jih nikoli ni videti, nikoli opaziti ali slišati, pa vendar vemo, da so. Zato ohranimo odprto srce drug za drugega in tudi za vse tiste malenkosti, ki niso vidne. In teh je veliko.«

✎ Brigita Bedenik

📷 Majda Strašek Januš

Vokalna skupina Melos nas je očarala z umetniško enkratno interpretacijo pesmi in s svojo igrivostjo.

Družina Pušaver se je kljub zasedenosti z veseljem odzvala na naš dobrodeleni koncert.

Zborovodkinja več kot 40 let

Darinki Teršek podeljeno najvišje priznanje in medalja za delovanje v ljubiteljski kulturi

Kulturno-umetniško društvo (KUD) Hoče s svojimi sekcijami že vrsto let predstavlja svoje delo. Zavedati se je treba, da predstavljajo nastopi skupin, ki jih sestavljajo sokrajani, veliko več od naključnih gostovanj, poslušanja radia ali gledanja televizije. Na nek način smo pri tem udeleženi vsi, ki poznamo nastopajoče, se z njimi vsakodnevno srečujemo, vemo za njihovo veselje do petja, igranja, plesa, in če dobro pomislimo, bi lahko bil kdorkoli na njihovem mestu. Premislite in se pridružite KUD Hoče!

V tednu ljubiteljske kulture je KUD Hoče izvedel svoj letni koncert, na katerem je Zveza kulturnih društev Maribor svoje najvišje priznanje in medaljo za dolgoletno umetniško in organizacijsko delovanje v ljubiteljski kulturi podelila Darinki Teršek, zborovodkinji in predsednici KUD Hoče. Priznanje in medaljo je podelil Franci Pivec, predsednik Zveze kulturnih društev Maribor, z naslednjo utemeljitvijo:

»Darinka Teršek je zborovodkinja več kot 40 let. Njeno umetniško delovanje na tem področju lahko razdelimo na dva dela: vodenje šolskih in vodenje odraslih zborov. Ko gre za otroške in mladinske zборе, jo štejemo med 'Rajšterjeve kadre', kar je nedvoumna oznaka za najbolj kakovostno zborovodsko delo z mladimi. To je pokazala v Staršah, na Ptuju in na Konšaku v Mariboru, potrjuje pa ga uvrstitev na prestižna tekmovanja v Zagorju in na Celjski festival. Veliko je odraslih zborov, ki so prepevali in še prepevajo pod njeno roko: Trniče, Miklavž, Hotinja in Orehova vas, Hoče ... Prepoznavna je po premišljenem repertoarju in doslednih izvedbah, kar razveseljuje tako pevce kot publiko. Ker je bila tudi sama dolgoletna zborovska pevka v hoškem cerkvenem zboru in v uglednem UPZ Slovenije Emil Adamič, dobro ve, kaj lahko pričakuje od zbora in z odlično metodiko to tudi vedno doseže. To potrjujejo strokovne ocene na revijah pevskih zborov v Unionu, pa tudi dosežki na mednarodnih tekmovanjih, npr. v Pragi z MePZ Hoče. Prof. Darinka Teršek je diplomirana muzikologinja, ki je diplomirala z debelo knjigo o Gluckovi

operi reformi. Organizacijske izkušnje, ki si jih je pridobila kot pomočnica ravnatelja, s pridom izrablja pri dolgoletnem predsedovanju KUD Hoče, kar še posebej cenimo, saj manjka ljudi, ki so pripravljeni sprejeti vodstvene naloge v društvih. V vseh ozirih je Darinka Teršek zgled vsem društvencam in društvenikom.«

Člani KUD Hoče in še posebej pevke in pevci MePZ smo veseli, da je delo Darinke Teršek opaženo in nagrajeno. Letos je za svoje ljubiteljsko delo prejela tudi priznanje župana Občine Hoče-Slivnica. Za prejeti nagradi ji iskreno čestitamo. Darinka je trenutno na okrevanju po poškodbi, zato ji želimo, da se čim prej vrne na oder, kjer s svojim strokovnim znanjem in neizmernim veseljem do petja razveseljuje tako pevce kot publiko.

➡ Breda Germ

📷 Iz društvenega arhiva

Nasmejana Darinka in nasmejani pevci - že fotografija nam pove, kako radi imajo svojo zborovodkinjo.

Ob predstavitvi požel aplavz

Na Brdu pri Kranju seminar za enakost žensk in moških v lokalnih skupnostih

V petek, 17. novembra 2017, se je v Brdu pri Kranju odvijal zanimiv seminar v okviru projekta Aktivni. Vsi, ki ga sofinancira EU v izvedbi Ministrstva za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti. Projekt je namenjen tako zaposlenim v lokalni samoupravi, na področju socialnega varstva (zlasti centrom vzgoje in izobraževanja, za socialno delo ter domovom za starejše), delodajalcem in vsem zaposlenim v kadrovskih službah ter vsem, ki se pri svojem delu srečujejo z vprašanji usklajevanja zasebnega in poklicnega življenja ali stereotipov. Vabljeni so bili svetniki in svetnice vseh lokalnih skupnosti Republike Slovenije.

Glavna tema seminarja je bila predstavitev smernic za pripravo akcijskih načrtov za enakost žensk in moških v lokalnih skupnostih ter uravnoteženost odnosa moči med spoloma. Kot zanimivost lahko povem, da so se seminarja udeležile izključno ženske županje.

Ob zaključni debati se je precej prisotnih pohvalilo, da občine, iz katerih prihajajo, vodi ženska. Jaz se s tem sicer nisem mogel pohvaliti, sem pa hudomušno poudaril, da imamo sposobnega mladega župana, ki si je pa izbral dve podžupanji. Posebej toplo pa mi je bilo pri srcu ob spoznanju, da nas dejansko zaradi Magne pozna celotna Slovenija, saj sem ob predstavitvi naše občine požel ogromen aplavz.

➡ Janko Jurgec - Barbara

Čebelarstva sezona ni bila najboljša

Srečanje čebelarjev Čebelarskega društva Alojz Greif Hoče s čebelarji prevozniki in pohorskimi kmeti

Člani upravnega odbora Čebelarskega društva (ČD) Alojz Greif so se na seji dogovorili, da bi po končani čebelarski sezoni priredili dan odprtih vrat na čebelarskem domu na Pohorju 11. novembra ob 11. uri. Tega dogodka so se udeležili člani društva, čebelarji, ki svoje čebele pripeljejo na pašo iz drugih krajev Slovenije v pohorske gozdove, kmetje s Pohorja, ki nudijo prostor za postavitev premičnih čebelnjakov, in občani Občine Hoče-Slivnica. Organizator je bil vesel velikega števila udeležencev. Na srečanju je potekal tudi pogovor o nadaljnjem sodelovanju med čebelarji ČD Alojz Greif Hoče s pohorskimi kmeti in čebelarji iz drugih krajev. Ocenjena je bila letošnja sezona, ki pa zaradi slabih vremenskih pogojev za čebele ni bila najboljša. Čebelarji so prinesli tudi med, ki so ga čebele nabrale na Pohorju. Zato je bila opravljena degustacija tega medu. Čebelarji in drugi degustatorji so bili zelo zadovoljni s kvaliteto.

Za posebno prijetno presenečenje so poskrbeli čebelarji iz ČD Lendava. Srečanje je potekalo na dan sv. Martina, zato so prinesli tudi mošt in opravili blagoslov mošta. Opravil ga je čebelar Laci, preoblečen v škofa Martina.

Po opravljenem uradnem delu srečanja – in ko se je mošt spremenil v vino – so se čebelarji še dolgo družili ob obloženi mizi.

V popoldanskih urah so se vsi dobre volje poslovili, že z mislimi o druženju v naslednjem letu.

Čebelar Laci, preoblečen v škofa Martina, je blagoslovil mošt pred čebelarskim domom na Pohorju.

➡ 📷 Bojan Lunežnik

Prvo pašo na akaciji odnesla zmrzal

V Čebelarskem društvu Slivnica leto 2017 zaključujejo uspešno

Ko gre koledarsko leto proti koncu, se ljudje ponavadi ozremo nazaj in pregledamo sadove svojega dela v tekočem letu. Čebelarsko sezono, ki je za nami, lahko ocenimo kot povprečno. Letos nam je spet prvo pašo na akaciji odnesla zmrzal, boljše medenje je bilo na gozdni mani in kostanju.

Kar zadeva društveno dejavnost lahko rečemo, da iz leta v leto večamo število članov, povečujemo število dogodkov, ki jih organiziramo oziroma v katere smo vključeni. Letos smo na šolskem čebelnjaku dodatno namestili šest nakladnih panjev in jih naselili s čebeljimi roji. Od letošnjega leta v društvu z lastno opremo, ki smo jo nabavili, opravljamo za svoje člane meritve vsebnosti vlage v medu in meritve električne prevodnosti medu, s čimer lahko določamo sortnost medu. Posebej smo ponosni, da smo v letošnjem letu osvojili 2. mesto za najlepše urejeno okolje v Občini Hoče-Slivnica, kar nam pomeni dodatno vzpodbudo za nadaljnje delo.

Z delom slik, nastalih na slikarski koloniji, smo oktobra letos na povabilo gostovali v večjem vrtnem centru v Mariboru, kjer so bila slikarska dela razstavljena med bonsaji. Istočasno smo na svoji predstavitveni stojnici predstavljali Slovenski med z geografsko označbo in nudili možnost degustiranja različnih medov. Dogodek smo zaokrožili s prodajno stojnico našega člana in vnaprej pripravljenim predavanjem na temo jesenskih čebeljih paš.

Oktobra smo zaključili s predstavitvijo kontejnerja za orodje na lokacijo v neposredno bližino čebelarskega doma, tlakovali dostopno pot do kontejnerja in uredili prostor okrog njega. Istočasno smo preselili s čebelami naseljene panje, ki so bili na strehi kontejnerja. Zaradi lepšega videza in primernejše umestitve v prostor smo kontejner obdali z leseno oblogo. Trenutno smo v fazi urejanja novega dostopa na streho. Vrt medovitih rastlin je dobil novo

panelno ograjo, ki je nadomestila dotrajano ograjo na lesenih stebrih. V sklopu predstavitve kontejnerja smo predstavili tudi učne table čebelarske poti, tako da je učna pot po dolžini krajša, vsebinsko pa ostaja enaka. Dodatno smo opremili šest učnih tabel, tako da so sedaj le-te vidne iz obeh strani ograje. Ob čebelarski učni poti smo na novo zasadili grmovnice. Za vse zgoraj naštetu je bilo opravljenih preko 300 delovnih ur naših članov. Kontejner nam je z avtodvigalom prestavilo podjetje Klemaks iz Maribora.

Lojze Lipnik (član ČD Slivnica) v kategoriji gozdni med in Janez Brvar (ČD Alojz Greif Hoče) v kategoriji kostanjev med sta bila nominirana za državne prvake v senzoričnih lastnostih medu.

➡ 📷 Mihael Močnik

Zaradi lepšega videza in primernejše umestitve v prostor so kontejner obdali z leseno oblogo.

Ni časa niti za pozdrav

Društvo upokojencev Hoče se trudi polepšati življenje članom z obiski na domu

Leto se je obrnilo tako hitro, da smo se komaj ob prvem snegu zavedli, da se izteka. Čas, ki nam upokojencem vedno prehitro teče, saj niti ne zmoremo vsega postoriti, se vsega lepega udeležiti, kar bi si želeli, seveda tisti, ki še to zmorejo. Včasih nas prehiti čas, včasih pa že tudi kaj pozabimo. Nekateri pozabijo ali pa si ne vzamejo časa niti za pozdrav, za lep pogled, toplo besedo – niti sorodniku, sosedu, prijatelju, znanцу, ki je v duševni stiski ali pa ne more iz bolniške postelje. Slednjim je največje darilo topla beseda, nasmeh, dober nasvet in pomoč. V našem društvu se trudimo polepšati življenje našim članom z obiski na domu, tudi s kakšnim majhnim darilom ob praznikih in ob visokih jubilejih. Prirejamo izlete, letovanja na morju, pohode, športne in rekreativne dejavnosti. Ne pozabimo pa tudi na tiste, ki se tega ne morejo udeležiti.

Prihaja novo leto. Težave, problemi z našimi pokojninami bodo ostali tudi za drugo leto. S pozitivnim mišljenjem, drug ob drugem, bomo zmogli tudi v prihajajočem letu in še kakšno leto naprej. V teh prazničnih dneh si bomo voščili pisno, ustno, izrekli želje po zdravju, sreči, zadovoljstvu. Da bi vas, drage upokojenke, upokojenci in drugi občani, vse to spremljalo ob božično-novoletnih praznikih in se nadaljevalo v novo leto 2018 vam iz srca želi DU Hoče.

Obisk DU Hoče pri 90-letnici Hediki Semprimožnik.

Pohod z letovanja DU v Izoli h križu nad Strunjanom.

Ida Hriberšek

Iz arhiva društva

Komemoracija na grobu talcev v Čreti

Konec oktobra tradicionalna proslava, posvečena umrlim dvajsetim talcem

Že več let je v navadi, da zadnji petek v mesecu oktobru Zveza borcev za vrednote NOB Slivnica-Hoče, Društvo upokojencev Slivnica in otroci slivniške osnovne šole pripravijo komemoracijo ob grobu talcev v Čreti.

Tudi letos smo pripravili proslavo 27. oktobra. Proslava je posvečena umrlim dvajsetim talcem, ki so jih Nemci pripeljali iz celjskega Starega piskra ter jih postrelili na obrobju gozda v Čreti. Vsako leto zato temu žalostnemu dogodku posvetimo trenutek svojega časa in se udeležimo proslave. Tudi letos se je proslave udeležilo precej ljudi. Med njimi so bili tudi nekateri sorodniki takratnih žrtev.

Ob 11. uri se je zbralo precej ljudi. Proslave so se udeležili še učenci OŠ FLV Slivnica in otroci iz vrtca Slivnica. Najprej je zapel MePZ DU Slivnica. S svojim recitalom so se predstavili še otroci iz OŠ FLV Slivnica pod mentorstvom učiteljice Zlatke Razboršek. Predsednik ZB za vrednote NOB Slivnica – Hoče dr. Martin Kramar je v svojem govoru opisal žalostni dogodek, ki se je zgodil pred 73 leti, pomen narodnoosvobodilnega boja in pomen ohranjanja miru. Župan občine Hoče Slivnica dr. Marko Soršak je s predstavnico ZB NOB Slivnica – Hoče položil venec ob spomeniku. Na koncu je ponovno zapel MePZ DU Slivnica.

Nekateri otroci so še prižgali svečke na grobu, nato smo se tiho razšli.

Recital, ki so ga izvedli otroci OŠ Slivnica, je pripravila ga. Zlatka Razboršek.

Peter Kovaček

Ples za najstarejšo udeleženko martinovanja

Dobra glasba in ples v Slivnici poskrbela, da se prisotnim ni mudilo domov

Konec meseca oktobra in v začetku meseca novembra je nekaj marljivih članov Društva upokojencev Slivnica položilo nova tla v brunarici, kjer je kegljišče in kjer imamo občasna srečanja. V novi preobleki je dvorana postala veliko prijaznejša, toplejša in bolj svetla. Z obnovitvenimi deli so pohiteli, saj smo želeli, da bomo letošnje martinovanje proslavljali v že prenovljeni dvorani.

V nedeljo, 5. novembra, je namreč naše društvo sklenilo praznovati martinovanje. Gostje so se pričeli zbirati že ob 12.30. Prijetno domačo glasbo je izvajal ansambel Duo elita. Glasba je bila primerna za ta čas in jo je bilo slišati že pred 13. uro. Martinovanja se je udeležilo več kot 120 gostov. Nekaj pred 14. uro, ko so bili že vsi zbrani, so nam iz gostilne Lobnik pripeljali Martinove dobrote: dušeno rdeče zelje, mlince, pečenega piščanca in dunajski zrezek. Ob okusni hrani, pijači in glasbi, ki je prisotne ves čas vabila na plesišče, se je dobra volja stopnjevala. Ob 15. uri, ko je bila zabava na višku, so prišli še Samotarji, ki so na šaljav način izvedli krst mošta. Njihovi dobri uprizoritvi krsta mošta smo se veselo nasmejali. Nazdravili smo tudi mlademu vinu.

Predsednik Peter Kovaček je zaplesal z najstarejšo udeleženko Hermino Zabret, ki je letos dopolnila 95 let, vendar na plesišču prav nič ni kazala svoje starosti, saj se je veselo vrtela ob poskočni glasbi.

Imeli smo še to čast, da smo proslavili 65-letnico poroke dveh naših članov, Marije in Janeza Šifrarja. Obletnico poroke slavita prav na Martinovo, ko sta se pred 65 leti na ta dan

poročila. Samotarji so jima zato pripravili krajši program in jima zapeli tri pesmi. Vsi prisotni pa so jima čestitali za visok jubilej. Slavljenca sta se za izkazano pozornost zahvalila Samotarjem in sovaščanom.

Dobra glasba in ples sta poskrbela, da se prisotnim ni mudilo domov in so ob veselih zvokih vztrajali približno do 18. ure, nekateri pa še kakšno uro dalje.

Prijetno in sproščeno vzdušje na praznovanju.

➡ Simona Šifrar 📷 Iz društvenega arhiva

Zastavljene cilje realizirali

Uspešno leto za člane Društva upokojencev Slivnica

Leto, ki se izteka, je bilo zelo uspešno za Društvo upokojencev Slivnica, saj smo plan dela, ki smo si ga zastavili, skoraj v celoti realizirali. Sekcije so svoje delo opravile po planu dela. Člani so se sestajali po urniku dela, športne sekcije in MePZ pa so se udeleževale raznih tekem in proslav v okviru društva, v okviru ZPP DU in okoliških društev upokojencev. Žal ugotavljamo, da se upokojenci premalo vključujejo v razna druženja v okviru društva. Možnosti za družabne in rekreativne dejavnosti je veliko, vendar se člani premalo odločajo za aktivnost. V tretjem življenjskem obdobju je zelo zaželeno, da se ljudje povezujejo na področju rekreativnih dejavnosti, ki jih ponuja društvo.

Vsakega novega člana bomo zelo veseli, še posebej pa pevcev, da bi le ti lahko nadaljevali svojo dvajsetletno tradicijo uspešnega delovanja.

Za konec pa bi še želel zahvaliti vsem aktivnim članom DU Slivnica za vloženi trud, da je delo v društvu potekalo nemoteno. Vsem skupaj pa izrekam najlepše želje za prihodnje leto z naslednjimi verzi neznanega avtorja:

Veliko sreče in lepih sanj
naj vam prinese božični dan.
Novo leto naj živi
brez solza in skrbi.
Vse, kar upate, naj se vam izpolni,
vse, kar iščete, naj se vam odkrije,
vse kar v srcu čutite,
naj se vam v osebno srečo zlije.

➡ Peter Kovaček

Jesenske počitnice: 6 dni, 600 km

Kuščarjevi so letos zaključevali sezono na otokih Lošinj in Cres

Za tiste prave kolesarske navdušence priporočamo katerega od jadranskih otokov. Videli boste, da si s težavo poiščete ravninsko turo, ker je ni. Ceste na otokih se nenehno vzpenjajo in spuščajo, zahtevajo fizično dobro pripravljene kolesarje, in seveda na pragu novembra kolesarja z veliko volje.

Letos smo Kuščarjevi zaključevali sezono na otokih Lošinj in Cres. Nastanjeni smo bili v avtokampu Čikat, od koder so sledile dnevne ture med 70 in 120 kilometri. Skupno smo v šestih dnevih prekolesarili 600 kilometrov. Priporočamo lep izlet do Punta Križe. Ozka in zavita cesta se nenehno vzpenja do vrha, od koder se vidi v vse smeri. Seveda za sladokusce predlagamo traso Mali Lošinj do trajekta Merag, 127 km.

Resnično je vredno kolesariti v tem času, saj je ponoči 14 stopinj Celzija, čez dan pa se živo srebro povzpne med 16 in 19 stopinj, tako da se lahko oblečete skoraj kot poleti. V tem letnem času je na obeh otokih pravi prometni mir. Tisti, ki kdaj opozori nase in potrobi, pa ima, žal, slovensko registracijo.

Družinsko kolesarjenje tudi v zimo

Za nekatere zveni čudno, saj se dnevne temperature povzpnejo le do 8 stopinj Celzija. Ne odložite kolesa zaradi mraza, primerno

se opremito in oblecite, izberite sončni dve uri, seveda malo potrpite, če se vam zdi hladno. Naužili se boste svežega zraka, zasluženopopili vroč čaj ali kakav – in ne nazadnje – vsi boste skupaj kot družina. Kadar imate premalo motivacije, ponovno vabljeno, da se nam pridružite.

Družina Kuščarjev je opremljena tudi za zimsko kolesarjenje.

Lea Oblak

Iz družinskega arhiva

December čas za obisk in obdarovanje

Krajevna organizacija Rdečega križa Reka-Pohorje priredila predavanje na temo krčne žile

V letošnjem letu je po nekajletnem premoru ponovno pričela z delovanjem Krajevna organizacija Rdečega Križa (KORK) Reka-Pohorje, ki deluje pod okriljem Organizacije RK Maribor. Uradne ure imamo vsako prvo sredo v mesecu med 16. in 17. uro v prostorih AMD Pohorje, v Zg. Hočah 25 a. V času uradnih ur delimo pakete prve pomoči, v tem času se lahko na nas obrnejo tudi vsi ostali, ki potrebujejo kakršnokoli pomoč.

V letošnjem letu smo razdelili več kot 180 prehranskih paketov in opažamo, da je iz meseca v mesec večje povpraševanje. V okviru finančnih sredstev, ki jih imamo, smo tudi finančno pomagali krajanom, ki so se znašli v finančni stiski. V sklopu krajevnega praznika KS Reka-Pohorje smo organizirali meritve krvnih vrednosti ter predavanje na temo »krčne žile«, predaval je Željko Perdija, dr. med. spec. internist. Po predavanju je bil Željko Perdija na voljo za vprašanja in diskusije, sledilo je tudi prijetno druženje.

Oba dogodka sta bila s strani naših krajanov in tudi sosednjih krajev lepo obiskana, zato bomo meritve krvnih vrednosti in tudi predavanje organizirali tudi v letu, ki prihaja. V mesecu decembru bomo obiskali kraje naše krajevne skupnosti, ki so dopolnili 80 let, in z njimi malo poklepetali in jih tudi

presenetili z majhno pozornostjo. Člani KORK Reka-Pohorje delujemo prostovoljno in smo na voljo našim krajanom v času uradnih ur. Vabljeni vsi, ki karkoli potrebujete, kakor tudi vsi, ki bi z nami želeli pomagati drugim.

Marjana Visočnik

Meritve krvnih vrednosti občani s pridom koristijo..

Drugošolci mladi člani Rdečega križa

Tudi letos smo na naši šoli sprejeli učence 2. razredov med Mlade člane Rdečega križa. Obiskali sta nas Tatjana Bolšec in Marjana Visočnik iz področnih RK Rogoza in Reka-Pohorje. Na krajši prireditvi smo poslušali skladbo mlade violinistke Aline Tajhman in si ogledali predstavo Zrcalce. Učenci so prejeli izkaznico in praktično darilo ter se posladkali s slastnim

pecivom. Nekaj besed o organizaciji in delu Rdečega križa nam je povedala ga. Tatjana. Učencem je čestital gospod ravnatelj in jim ob tem namenil spodbudne besede. Ob koncu smo sklenili, da bomo skupaj z mladimi člani pripravili manjše akcije.

Maja Petrović Kos

Hitro zapustili šolo

Evakuacijska vaja na Osnovni šoli Hoče in podružnični šoli Reka-Pohorje ob mesecu požarne varnosti

V skladu z Zakonom o varstvu pred požarom morajo uporabniki požarno ogroženih objektov enkrat letno izvesti praktično usposabljanje za izvajanje evakuacije iz objekta ob požaru. Tako smo v mesecu oktobru, mesecu požarne varnosti, na šoli v Hočah in na podružnični šoli Reka-Pohorje v sodelovanju z gasilskimi društvi Hoče, Bohova in Hotinja vas izvedli evakuacijsko vajo.

Vajo smo skrbno načrtovali in uspešno izvedli. Učenci so hitro zapustili šolo in se zbrali na določenem evakuacijskem prostoru na šolskem igrišču ob obeh šolah. Z zanimanjem so spremljali prihod gasilcev in njihovo intervencijo, še posebej prikaz reševanja poškodovanega učenca. Po končani akciji je sledila predaja raporta in analiza evakuacijske vaje. V nagovoru sem zbranim učencem OŠ Hoče poudaril pomen delovanja prostovoljnih gasilskih društev. Učenci so usvojili nova praktična znanja, za katera upam, da jih pa »zares« nikoli ne bodo potrebovali.

Ob tej priložnosti se zahvaljujem vsem gasilcem za vestno in požrtvovalno opravljanje prostovoljnega gasilskega dela. Naj

nam bo gasilski pozdrav »Na pomoč« zares le pozdrav, ne pa tudi resnični klic na pomoč.

➡ Alojz Velički

📷 Iz šolskega arhiva

Ravnatelj Alojz Velički je ob zaključku vaje spregovoril učencem.

Ozaveščanje za otroke in odrasle

Tradicionalni slovenski zajtrk v vrtcih Hoče in Rogoza

V obeh enotah vrtca smo se kot vsako leto z veseljem odzvali povabilu k sodelovanju v projektu Tradicionalni slovenski zajtrk, ki je bil letos 17. novembra. S projektom ozaveščamo otroke, starše in strokovne delavce o pomenu uživanja hrane lokalnih pridelovalcev, kajti le zdrava in pravilna prehrana je predpogoj za boljše počutje, ohranjanje zdravja in s tem zdravega načina življenja.

V ta namen smo na ta dan za zajtrk ponudili med lokalnega čebelarja, kruh iz domače pekarnice, mleko krav s pohorskih pašnikov in jabolka lokalnega ponudnika. Ta dan smo razglasili za »dan slovenske hrane«.

V obeh enotah vrtca so nas obiskali čebelarji Čebelarstva društva Alojza Greifa Hoče in nam predstavili čebelarjenje, uporabnost čebeljih pridelkov ter skrb za ohranjanje narave. Otroci so jim z zanimanjem prisluhnili, pomerili čebelarstva oblačila in spoznali čebelarstvo pripomočke. Na tem mestu se zahvaljujemo našim čebelarjem, da z velikim veseljem vsako leto pridejo in obogatijo našo dejavnost v vrtcu.

In ne samo to! Pridružili so se nam tudi župan dr. Marko Soršak, Katja Arnšek, pristojna za predšolsko vzgojo, naš ravnatelj Alojz

Velički in predsednik Čebelarstva društva Miran Pregl. Želimo si še veliko takih dni.

➡ Marija Trpin

📷 Iz arhiva vrtca

Ne samo zajtrk, tudi skupinska fotografija za spomin je potrebna!

Vojaki v vrtcu Slivnica

V petek, 27. oktobra, smo se zelo razveselili vojaškega vozila, ki se je ustavil pred našim vrtcem Slivnica. Zmeraj smo veseli obiskov, še posebej, če nas obišče kateri od staršev, ki nam predstavi svoj poklic. Samu Bukovcu (očetu Maia), ki opravlja nevsakdanji poklic vojaka, se zahvaljujemo, da nam je omogočil obisk vojakov in vojakin ter vpogled v njihovo delo in opremo. Otroci so, ob spoznavanju poklica, opreme ter predvsem ob poizkušanju opreme neizmerno uživali.

➡ Maja Zakelšek Skuhala

📷 Iz arhiva vrtca

Vojaki so se naredili čisto majhne, tako da smo otroci skoraj večji ...

Pisali so se verzi do polnoči

Na OŠ FLV Slivnica potekalo šolsko tekmovanje v pisanju umetnostnih besedil – poezije

V sredo, 15. novembra 2017, je v OŠ FLV Slivnica potekalo šolsko tekmovanje v pisanju umetnostnih besedil – poezije, in sicer Maraton poezije, od polnoči do polnoči. Vsak tekmovalec je napisal svojo lirsko pesem na temo o šoli in življenju v šoli.

Tekmovalci so v pesmih posegali po zelo raznolikih motivih iz vsakdanjega življenja v šoli, pisali o prvi zaljubljenosti, o odvečnih nalogah – nadlogah, o kontrolkah, ki so strah in trepet,

o težko pričakovanih odmorih, o neprijetnem jutranjem bujenju ...; nekateri pa so se spomnili tudi česa veselejšega iz šolskih klopi – kot so prijatelji, d'best učitelji, vragolije med odmori in tudi znanje – »da v šoli in življenju zablestimo«.

➡ Petra Trstenjak

Lana Urgl: Šola je kar nekaj

V šoli se učimo
in naloge dobimo.
V šoli nam težijo,
kadar karkoli naredimo.
V šoli ne bi rada bila,
raje bi ostala doma.

Nerada se učim,
tudi če dobre ocene dobim.
Rada doma spim,
ampak ne morem!,
da šole ne zamudim.

Naša šola stara je sto let,
mlajša ji ni prav nič za zgled.
Učitelji so vsi d' best,
prav nihče ni za v arest.
Učimo tisoč se stvari,
devetsto v glavi jih zbledi.
Kontrolke strah so in trepet,
najboljši v šoli je klepet.
O šoli žal besede ne bi imeli,
če kakšnega cveka ne bi imeli .

Luna Vogrin: Jutranja šola

Zgodaj se mudi nam v šolo,
v pravo jutranjo nadlogo.
Zjutraj se še posvetiš,
kasneje pa že v oblake odletiš.

Potem pa slišiš zvoke tri ...
Zakaj sanjaš v učilnici?

Ko pride malica,
se razveseliš.
To najboljši šolski del je,
da ne zaspiš,
ali se v oblakih
predolgo ne zadržiš.

Nič ne manjka ji ...
Tako pač je!
Drugače ne more biti,
ko se dan začne.

Rea Vogrin: Črno-bela

Velika škatla,
polna drugačnih senc.
Odprto dlan ponuja,
ponuja dan za dnem.
Senca je tista,
ki jo sprejme.
Pa čeprav
včasih črno ... včasih belo.
Vse, kar jo prebuja,
so obrazi ...
Včasih črni, včasih beli.
In spomini,
ki so v njenih vratih ...
Včasih črni, včasih beli.
Njena mavrica so sence,
zlite v harmonijo barv.
Pa čeprav
prej bile so črno-bele,
zdaj utapljajo se
v svetu barv.

Špela Javoršek: Šola

Že od 6 leta v šolo poslali so me,
v to mučilnico, kjer trpinčijo me –
iz dneva v dan – povem vam!

Šola mučilnica je!
Ocene, naloge in bogve kaj še vse –
učitelji imajo zlobne namene!
Šola prav bedna je.

Ampak ... tudi v šoli so prijatelji,
vsak dan v šoli smo mi!
V šoli se igramo, smejimo
in, na žalost, precej učimo.

Vsak dan beden je!
Vstanem že ob pol sedmih!
Super, ne?!
Tako se vsak dan začne.

Garamo, se učimo
in v učilnici sedimo.
Ko konec ure je,
odmor pričakamo le.
Kakor da bi sonce posijalo,
konec matematike je!
S prijatelji tekamo,
se lovimo in se veselimo.

A, na žalost, tistih pet minut mine,
kakor da bi rekel keks.
Spet petinštirideset minut sedimo
in se učimo.

Ko konec pouka je,
zbežim iz učilnice, da se kar kadi ...
Od sreče!
Še na kosilo in na avtobus,
da šole ne vidim več do jutri.

Maj Belšak:

Domača naloga ni velika nadloga

Domača naloga je lahko včasih velika nadloga.
Vleče se in vleče,
dokler naših mladih možganov ne "preseče".
V šoli nam je učitelji dajo čez glavo – in še dlje,
čez leto se je nabere brez kakršne koli meje.

Kdo si jo je izmislil in zakaj?
Se sprašuje vsak otrok kdaj pa kdaj.
Zakaj jo moram delati
in svoje možganske celice napenjati?
»Domače naloge se ne delajo za okras,
ampak za vas!«
Domače naloge so kot učenje,
zato so koristne za življenje.

Ne lažite učiteljem,
da ste jo naredili
in svojo lenobo s tem prikrili.
Nedelavnost vam bo prinesla enke, dvojke,
vam od žalosti raztrgala nove kavbojke.
Delajte naloge,
da ne boste imeli nadloge.

Nika Hecl:

Brez znanja ni nadaljevanja

Ko rodi se otrok,
leta tečejo.
Našteješ jih pet ali šest
in že greš v šolo.
Najprej se loviš,
potem učiš.
In ko ti ne gre,
se tudi malo jeziš.
Pa učitelji pravijo –
»VAJA DELA MOJSTRA.«
In res je tako ...
Vadiš v ponedeljek,
torek, sredo, četrtek ...
In ko pride sobota,
reče mama: »VADI.«
Minevajo šolska leta,
znanje se veča.
Tkejo se prijateljstva,
prve ljubezni ...

In vse to v šoli.
Šola, hram učenosti,
le kaj bi brez tebe?!
A je tudi res,
da znanja ne dosežeš kar tako.
Ne moreš ga kupiti!
Brez znanja ni nadaljevanja!

Maša Podvinšek: Šola

Šola nas velike naredi!
Z znanjem, ki ga pridobimo,
v življenju lažje preživimo.

Moramo se zavedati,
da vsi nimajo možnosti v šolo hoditi
in se učiti.

Zato se učenju posvetimo,
da v šoli in v življenju zablestimo.

Gasilci s posebno atrakcijo

Druženje treh generacij – učencev, njihovih staršev in starih staršev – je bilo ponovno zadetek v polno

OŠ Dušana Flisa Hoče – Ekošola si v sodelovanju z mladinsko oddajo in projektom Šport špas ter Občino Hoče-Slivnica na temelju doslednega spoštovanja vrednot športa, zdravja in ekologije prizadeva ozaveščati šolarje, mlade in starejše o pomenu življenja in njegovih kvaliteta. Vse bolj opažamo, da v naši družbi zaradi sodobnega načina življenja, žal, vidno izginjajo tudi vrednote medgeneracijskega sodelovanja in spoštovanja. Zato si prizadevamo, da bi medgeneracijsko povezanost vzpostavili ter ohranili, in prav s tem namenom je sredi oktobra pred Osnovno šolo Dušana Flisa Hoče in v njej potekal športni dan z imenom Šport špas, katerega slogan je druženje treh generacij. Srečanje treh starostno različnih generacij je na šoli že skoraj tradicionalno, saj je letos potekalo že petič. Namen tega, ne samo športnega dne, temveč tudi dneva druženja, je, da se med seboj družijo tako učenci kot tudi njihovi starši in stari starši ter da vsi skupaj zavestno nekaj napravijo zase in za svoje telo ter sledijo pregovoru »Zdrav duh v zdravem telesu«.

Dan je potekal zelo razgibano, saj so se učenci skupaj s starši in starimi starši udeležili različnih športnih aktivnosti in se preizkusili tudi v športih, ki jih morda kdaj celo zapostavljamo. Tako so se preizkusili v balinanju, streljanju in hokeju, seveda pa ni manjkal niti tako priljubljen nogomet in aktivna vadba za dekleta – aerobika. Prav tako pa so se naši najmlajši učenci podali na krajši pohod, ki so ga seveda opravili v spremstvu staršev, starih staršev in učiteljic.

Prav tako so med samimi športnimi aktivnostmi za posebno atrakcijo poskrbeli gasilci PGD Hoče in Bohova, ki so pokazali, kako požrtvovalni so pri reševanju življenj.

Kulturno pa so nas tekom dne bogatili upokojenci iz Društva upokojencev Hoče in dramska skupina Samotarji, ki so navdušili s svojimi pesmimi.

Poleg vseh teh bogatih dejavnosti pa so bile pred šolo postavljene tudi stojnice, na katerih so si lahko tako učenci kot tudi

ostali udeleženci ogledali in tudi kupili kakšen izdelek iz medu, za kar je poskrbelo Čebelarstvo društvo Alojza Greifa Hoče, prav tako pa smo si lahko na ekostojnici ogledali izdelke, ki so jih ustvarili učenci ekokrožka skupaj z mentorico Majo Petrovič Kos. Za okrepčilo so skrbale kuharice OŠ Dušana Flisa in tako smo si lahko udeleženci Šport špasa potešili lakoto z okusno pripravljenim »pohorskim piskrom«.

Skratka, dan je bil čudovit, poln doživetij in predvsem medsebojnega druženja v zavedanju, da je naše zdravje pomembno in ni vedno samoumevno. Za brezhiben potek dne gre vsekar pohvala organizatorju tega dne, Boštjanu Korenu in seveda tudi vsem ostalim učiteljem ter vodstvu šole.

Tudi učenci so povedali, da so v taki izvedbi športnega dne uživali in da si želijo še več dejavnosti, na katerih bi bili prisotni tudi njihovi starši in stari starši.

➡ Andreja Krajnc ➡ Iz arhiva društva

Navdušeni nad delom gasilcev, posebej še, če kaj škropi ...

Svojo pesem sta avtorici prebrali na Trgu Leona Štuklja

Rea Vogrin in Ana Brumec:

Ti in jaz in mi vsi

Ti in jaz – to je pravi špas!
Špasno je tudi,
ko se nama kdo pridruži.
Ti, ali ti, ali ti?
Takrat se svet lepše vrti.
Vrti se naprej,
do brezmejnih mej,
vrti se do zvezdic in nazaj –
tako velik je lahko raj!

Absolutno, ko sva ti in jaz –
skupaj gre hitreje čas.
Bedno je, ko sem sam svoj okras,
copate vlečem za seboj,
kot da nad glavo držim težek zaboj.
Čigav zaboj pa nosiš ti?
Skupaj imamo več moči.

Pridruži se še ti,
enostavno je –
verjemi!
Svet se tako vrti.

Ti si drugačna od mene,
jaz sem drugačna od tebe.
Vsaka gleda v svojo smer,
za kar ne sme biti zamer.
Ti stopaš hitreje,
jaz počasneje.
Ti gledaš navzgor,
jaz navzdol.

Ti se odločiš v levo stopiti,
jaz pa želim v desno hoditi.

A z roko v roki – skupaj!
Skupaj lahko preplavamo ocean,
skupaj lahko zremo v dan ...

Ana Brumec: Bralni maraton se je odvijal na Trgu Leona Štuklja, kjer je potekal tudi Evropski teden mobilnosti. Po končanem nastopu sva si z Reo ogledali stojnice o invalidnosti. Bile so res zanimive in navdihujoče. Spoznali sva, da vid in sluh ni tako samoumeven. Nisva imeli treme, saj sva bili in še vedno sva absolutno prepričani v najino pesem Ti, jaz in mi vsi.

Rea Vogrin: Najina mentorica Petra Trstenjak naju je spodbudila, da sva napisali svojo pesem, ki odseva sporočilno misel že v naslovu. Ker je bila pesem napisana v dvoje, sva jo tako tudi prebrali pred občinstvom.

Bralni maraton se je zelo hitro odvijal, saj so imele pesmi vseh nastopajočih zelo razburljive teme in različna sporočila. Na ta dan je bilo 7° C, zato sva se z Ano najprej pogreli s kakavom in z bombico, ki nama jo je častila radodarna knjižničarka Jožica Korpar. Vsesplošno je ta dan bil zelo kul.

➡ Petra Trstenjak

Slastno in mastno petkovo jutro

Tretji petek v novembru so v vrtcu Slivnica namenili tradicionalnemu slovenskemu zajtrku

Tretji petek v novembru smo v vrtcu Slivnica, že sedmo leto zapored, namenili projektu Dan slovenske hrane, v sklopu katerega poteka tudi projekt tradicionalni slovenski zajtrk. Dan slovenske hrane izpostavlja predvsem pomen, uporabo in uživanje lokalno pridelane hrane. Projekt je namenjen promociji zdravega načina prehranjevanja in skrbi za okolje.

Pri projektu so tudi letos sodelovali lokalni pridelovalci hrane ter čebelarji Čebelarstva društva Slivnica, brez katerih naš petek gotovo ne bi bil tako sla-

dek. Torej v petek, 17. novembra, smo se mastili in sladkali z medom, mlekom, domačim črnim kruhom ter slastnimi jabolki. Na dan slovenske hrane je po

➡ Katarina Helbl ➡ Iz arhiva vrtca

Tudi vi uživate tako kot mi, če se vam sladki med lepi na prste! Pa kaj, če teče tudi malo po mizi, bomo že obrisali ...

Po pohodu sladkanje

Kostanjev piknik v vrtcu Hoče

Urvež, pričakovanje ... Pričelo se je naše jesensko srečanje. Pozdravil nas je g. župan, odbojkar Miha nas je ogrel in že smo krenili na pohod. Po vrnitvi s pohoda so se nam na stojnicah na dvorišču vrtca predstavili s svojimi pridelki in izdelki lokalni dobavitelji vrtca Hoče, s katerimi skrbimo za čim bolj zdravo prehrano naših otrok.

Z nami so bili: kmetija Lešnik, kmetija Grahor, kmetija Frešer, kmetija Žitnik, sadjarstvo Vrecl, kmetija Greif, čebelarstvo Brvar, kmetijska zadruga Rače in mlečni izdelki Hecl. Zahvaljujemo se jim, da ohranjajo zdrav in prijazen odnos do narave in s tem bogatijo našo sredino in zdrav življenjski slog. Veseli

smo, da se je našemu vabilu odzvala Policijska postaja Rače, ki nam je predstavila delo in opremo policijskih konjenikov, voznikov psov in njihova vozila, česar so bili najbolj veseli najmlajši. Za tiste, ki radi telovadijo se je odvila »pametna vadba za vse generacije« pod okriljem Moje fit postave. Predstavniki Rdečega križa pa so preverjali naš krvni tlak.

Seveda ni manjkalo pečenih kostanjev in vrtčevskih zeliščnih čajev. Verjamem, da nas je druženje obogatilo in zbližalo, želimo vam čim več prijetnih občutkov.

➡ Lucija Velički ➡ Jasna Bohneč

Pohod ni bil dolg, a za najmanjše nožice je bilo že preveč!

Kar trije lahko sedimo na policijskem motorju - samo krmilo je malo predaleč!

Po poteh prve svetovne vojne

Trasa Trail treh vrhov, dolga kar 28 kilometrov, pri tem pa je skupaj vzpona kar za 1.720 metrov

Ker se že dolga leta udeležujem raznih športnih prireditev po Sloveniji, sem na tak način spoznal mnoge prečudovite koticke naše prelepe dežele. Ko se je moja hči Valentina vrnila s študijskega potepanja po Cipru, mi je pripovedovala, da bi rada dodobra spoznala Slovenijo, kajti študentje iz drugih držav se niso mogli načuditi nad fotografijami iz Slovenije, katere jim je pokazala.

Kmalu se je ponudila priložnost. Na spletu opazim Trail treh vrhov, ki poteka ob slovensko-italijanski meji po poteh prve svetovne vojne. In ravno letos je minilo 100 let od zadnjih bitk na teh pobočjih in vrhovih, kjer se je na Škabrijelu končala 11. soška ofenziva. Do starta tega traila je bilo še štiri mesece in skleneva, da bo začela trenirati, saj je trasa dolga kar 28 km, pri tem pa je skupaj vzpona kar za 1.720 metrov.

Čeprav treningi niso stekli po planu, se odpraviva na start. Trasa ima tri izjemno zanimive odseke. Pot, ki vodi na prvi vrh Škabrijel, poteka po oskrbovalnem jarku, dolžine okrog en kilometer. Jarek je vtisnjen globoko v skale, z leve in desne strani pa so vsake toliko časa kaverne, ki so nudile zatočišče za vojake. Kasneje vodi pot po grebenu Škabrijela, kjer so potekale krvave bitke, za vsako ped teh strmih pobočij.

Drugi vrh Sveta gora nam postreže z 260 metrov dolgo kaverno, ki nas je popeljala iz južne na severno stran hriba, ob tem se pot tudi povzpne za okrog 50 metrov. Tu je bila obvezna uporaba svetilke. Pot skozi kaverno je sprva precej nizka, zato je potrebno iti s sklonjeno glavo v nizki račji hoji. Tla so bila mokra in spolzka ter na nekaterih delih tako strma, da so poleg debele jeklenice na več mestih v pomoč tudi stopnice iz jeklenih skob. Proti koncu postane pot skozi kaverno bolj položna, končajo pa se tudi vsa varovala in spet ugledava dnevno svetlobo. Ko doseževa vrh hriba, sledi radostno fotografiranje.

Spust je morda manj naporen, vendar precej bolj nevaren, saj je izredno strm in ponekod zelo spolzek. Posledice so se poznale na Valentinih hlačah še vse do prispetja v cilj.

Po drugem vrhu se je pot nekoliko zravnila in tek je postal lahkoten. Soča v vseh svojih prečudovitih barvah, enkrat z ene, drugič z druge strani, sledi prečkanje mostu, privoščila pa sva si tudi

kratko izgubljanje. Za slabih 300 metrov sva zašla iz poti, a ker ni bilo več oznak, se hitro vrneva nazaj in poiščeva pravo označeno pot, ki je sledila do brežine reke, kjer je bil organiziran prevoz z raftom. Skočiva hitro v raft, kjer za trenutek počijeva in že sva na drugi strani. Pot je potekala sprva tekaško po cesti ob vznožju tretjega vrha Sabotina, po par kilometrih pa je zavila na strmejšo kamnito planinsko pot proti vrhu. Sabotin je bil v tem letnem času obdan v rju, ki je kljub oblačnemu vremenu oddajal čudovito rdečo energijo.

Po poti večkrat koga prehitiva ali celo spustiva koga naprej. Večji del je zraven naju tekel še en par domačinov, s katerimi smo si po poti pomagali izmenjaje pri fotografiranju. Ko prispemo na vrh, ugotovimo, da je to Sveti Valentin, česar se je najbolj razveselila Valentina. Ime vrha je vklesano v kamen.

Pravi vrh Sabotina je bil naprej po grebenski poti, kjer so se za trenutek odprli čudoviti pogledi naokrog in s Sočo v podnožju. Osvojitve tretjega vrha je dal nove energije, saj je sledil še samo spust in v mislih se je že blesketal cilj. Vseeno ni bilo tako lahko, noge so bile že utrujene in na nekaterih delih so iz njih štrlele bolečine. Zadnji metri so vseeno potekali v stilu ciljnega sprinta. Medalja je osvojena.

Preživet je bil zares čudovit dan – in ja, tako se spoznava lepote Slovenije. Obisk teh krajev zelo priporočava.

➡ Zdravko Čufar

📁 arhiv Valentine Čufar

Pod vrhom Sabotina še sv. Valentin.

Pot je bila okrašena s čudovitimi rdečkastimi barvami ruja.

Veselite se po prihodu v cilj.

Cesar ga je osebno odlikoval

Hoški učitelj Radovan Mejovšek je bil poleti 1917 odlikovan za hrabrost v avstrijski vojski na soški fronti, takoj po vojni pa se je priključil Maistrovim borcem za severno mejo

Leta 2010 je na Dunaju izšla knjiga Jörga C. Steinerja, posvečena prejemnikom zlate medalje za hrabrost, najvišjega odlikovanja, ki ga je lahko prejel navaden vojak v cesarski armadi. Odlikovanje je sicer ustanovil cesar Jožef II. 19. julija 1789 in se je sprva imenovalo častni spominski kovanec za hrabrost (Ehre-Denkmünze für Tapferkeit). V času njegovih naslednikov je prišlo do več sprememb in dopolnil; med drugim je bilo leta 1809 uvedeno novo ime »Tapferkeitsmedaille« – medalja za hrabrost oziroma »hrabrostna svetinja«, kakor so to pozneje pogostokrat zapisovali v slovenskih listih. Cesar Ferdinand I. je 18. avgusta 1848 poleg zlate in srebrne medalje za hrabrost uvedel še srebrno medaljo za hrabrost 2. stopnje. Med ljudmi se seveda niso prijala uradna poimenovanja, pač pa so jim rekli po svoje, in sicer takole: zлата medalja oziroma zлата hrabrostna svetinja, velika srebrna in mala srebrna medalja (svetinja) za hrabrost. V teku prve svetovne vojne pa je bila 14. februarja 1915 uvedena še bronasta medalja za hrabrost.

Takšna odlikovanja so v času prve svetovne vojne podeljevali vojakom, ki so se na bojnih poljanah izkazali s svojo hrabrostjo. Jörg Steiner je v svoji knjigi poleg 125 biografij vojakov objavil tudi obširne sezname vseh tistih, ki so to odlikovanje prejeli v času prve svetovne vojne in tudi po njej. Med odlikovanimi ni manjkalo vojakov iz slovenskih dežel. Poleti leta 1917 so tako vsi slovenski časopisi poročali o tem, da je cesar osebno odlikoval hrabrega hoškega učitelja Radovana Mejovška (1884–1971). Radovan je izhajal iz učiteljske družine, saj je bil tudi njegov oče Konrad (1855–1916), rojen v Konjicah, po poklicu učitelj. Tudi on je tesno povezan s hoško župnijo, saj je bil leta 1897 premeščen prav na novoustanovljeno šolo v Reko, kjer je deloval naslednjih 19 let.

Sin Radovan se je po očetovem zgledu odločil za učiteljski poklic, se vpisal na mariborsko učiteljsko in leta 1904 uspešno zaključil svoje izobraževanje. Nato je bil kot začasni učitelj poslan k Sv. Juriju ob Pesnici, od koder je bil leta 1906 premeščen v Reko pri Hočah. Tega leta je uspešno prestal tudi strokovni izpit, hkrati pa so ga oblasti poklicale tudi na služenje vojaškega roka. Kot nadomestni rezervist je bil oktobra 1907 poslan k 26. mariborskemu domobranskemu pehotnemu polku, pri katerem je odslužil svoj vojaški rok.

Ob začetku prve svetovne vojne leta 1914 je bil Radovan Mejovšek mobiliziran s tisočimi drugimi slovenskimi fanti, ki so potem odšli na fronto. Radovana pa ni bilo med njimi, saj se je znašel pod plazom ovadb, češ da je srbofil. Zaradi tega je bil pripeljan v mariborski zapor in postavljen pred vojaško sodišče, ki pa mu tega ni moglo dokazati. Tako je v prvih mesecih vojne namesto fronte videl zapore in policijsko nadzorstvo. Vseeno pa to ni zlo-milo volje v zavednem slovenskem učitelju. Še več, ta čas je izkoristil in se tako novembra t. l. pri sv. Lenartu poročil z »Marico Lebetovo, hčerko ondotnega župana in posestnika Franca Lebeta«. V času, ko je bil Radovan v vojaški suknji v zaledju, je uspel napredovati in tako decembra 1916 postal praporščak. Omenjeno povišanje pa je dosegel že na italijanskem bojišču, kamor so ga poslali v sestavi prostovoljnega strelskega bataljona IV. – Maribor. Prostovoljni strelci so bili sprva oblikovani kot pomožna služba v notranjosti dežele; njihove naloge so bile pomoč pri požarih in poplavih, sanitetna in varnostna služba

ter nenazadnje obramba proti sovražnim napadom na območje graškega teritorialnega poveljstva. Pravzaprav so danes prav mariborski prostovoljni strelci med Slovenci morda še najbolj znani – zaradi njihovih hrabrih podvigov na soškem bojišču. V teh je sodeloval tudi Radovan Mejovšek in se posebej izkazal v kritični situaciji 28. maja 1917, ko je uspel s svojimi fanti zaustaviti sovražnikovo napredovanje in obdržati položaje. Zaradi tega hrabrega postopanja je bil predlagan za odlikovanje, ga tudi prejel in bil ob tem še povišan v čin poročnika. Konec vojne je dočakal na italijanskem bojišču, od koder se je vrnil v Maribor in se takoj priključil Maistrovim borcem. Po koncu bojev za severno mejo pa se je znova vrnil med šolske klopi in ukaželjno mladino. Njegova poklicna pot se je nadaljevala v Orli vasi, od leta 1924 pa v Slivnici pri Mariboru. Tu je uredil šolski vrt in drevesnico ter bil član številnih društev in skupin. Ob tem je bil tudi v kraljevi vojski še vedno rezervni častnik. Kot takšen je bil tudi aktiviran leta 1941 ob napadu na Jugoslavijo, se znašel pri 8. pehotnem polku in bil zajet. Po vrnitvi iz ujetništva leta 1941 je bil v domačih krajih zaposlen kot pisar na občini, po koncu vojne pa se je kot učitelj spet znašel v Reki pod Pohorjem. Kljub temu da se je leta 1947 upokojil, je honorarno še celo desetletje poučeval na osnovni šoli v Slivnici.

➡ Dr. Miha Šimac

Učitelj Radovan Mejovšek in zлата medalja za hrabrost na soški fronti, ki jo je prejel od cesarja.

O viharni življenjski zgodbi učitelja Mejovška in njegovega očeta, o arhivskih dokumentih in o hrabrih slovenskih zlatih fantih bo v okviru kulturno-izobraževalnih večerov v hoškem župnišču v petek, 19. januarja 2018, ob 18.45 spregovoril dr. Miha Šimac.

S sinom po Slovenski planinski poti

Boštjan Glodež je nekoč sam, potem z boljšo polovico, zdaj s sinom Nejcem premagal vrhove od Maribora do Ankarana

Nekoč sam, potem z boljšo polovico, zdaj z Nejcem, v prihodnosti pa še najverjetneje z Janom po Slovenski planinski poti. Že hitro po tem, ko je naš Nejc prišel na svet, smo izkoristili vsak lep dan ter ga peljali po naši lepi Sloveniji. Na začetku smo seveda izbirali bližnje cilje ter smo se s »kengurujčkom« podali na Boč, Žavcarjev vrh in Donačko goro. Ko je prerastel »kengurujčka«, se je preselil v nahrbtnik ter je z leti prehodil vedno več poti tudi sam, na začetku smo se med vsemi drugimi izleti podali tudi na Smrekovec, Veliko planino, Golico, Uršljo goro ..., proti koncu obdobja v udobnem nahrbtniku smo šli med drugim pogledat na Dobrčo, Okrešelj, Črni vrh ..., nato pa je prišlo obdobje na lastni pogon.

Za začetek vrhovi, kot so Mrzlica, Kriška gora, Porezen, Mali Golak, Nanos in prvi dvatisočak Raduha. Pri šestih letih smo se za več dni podali na Krnska jezera, da smo se skupaj povzpeli na Krn. V tistem letu smo šli pogledat razglede tudi z Menine planine, Ratitovca, Debele peči, Košenjaka, Košute, Snežnika ... Leto kasneje, ko je Nejc še dobil bratca Jana, pa sva začela več hoditi tudi sama in sva se v tistem letu podala na Rogatec in Peco po zavarovani poti, bila sva tudi na Stolu ter opravila tudi prvo dvodnevno turo od Savice preko Komarče in po Dolini triglavskih jezer do Prehodavcev, kjer sva prespala, drugi dan pa čez Komno nazaj do Savice. To je bila ena najlepših tur, ki sva jih naredila skupaj. Tisto poletje sva počitnice zaključila z vzponom na Mangart, kjer sva si že naredila načrte za naslednje leto, ko sva opravila težje ture na Begunjščico, Ojstrico, Prisojnik, družinsko na Vogel, pa društveno na tritisočak Anko-gel, poletje pa sva zaključila z dvodnevno turo na Storžič, kjer sem prvič doživel, da je zraven naju na koči bil samo oskrbnik, bila sva kot kralja.

Prišlo je leto 2016, ko je bil v načrtu vzpon na vrh naše domovine, po vseh pripravljalnih turah, sva se v začetku julija podala iz Krme do Staničevega doma na ogledno turo s ciljem, da malo pogledava proti Očaku ter se povzpneva na Visoko Vrbanovo špico. Tisto leto sva se v triglavsko kraljestvo vrnila v začetku avgusta, s Pokljuke mimo Vodnikovega doma čez Konjsko sedlo sva prispela do Staničevega doma, kjer sva že drugič v tistem letu prespala. Naslednji dan, v prekrasnem vremenu, pa najprej do Kredarice ter nato preko Malega Triglava do Aljaževskega stolpa. Pa je prvi sin postal pravi Slovenec. Po družinskem vzponu na Rodico je za konec počitnic sledila najverjetneje najina najtežja skupna tura na Kočno in Grintovec. Tedaj sva že bila blizu, čeprav še vedno daleč, koncu Slovenske planinske poti, saj je ostalo še samo sedem praznih kvadratkov v knjižici. V leto 2017 sva vstopila samo z enim ciljem, da zaključiva SPP, ki poteka od Maribora do Ankarana. Počitnice sva začela z dvodnevno turo na Skuto in Rinke s spanjem na Kokrskem sedlu, potem je sledil Razor in spanje na Kriških podih, nato družinski izlet na Črno prst, ki smo ga popestrili s spanjem na Orožnovi koči (prva slovenska planinska kočica), to je bilo prvo spanje za našega triletnega Jana na planinski koči. Za konec pa je ostal samo še Kralj gora, in tako sva se v mesecu avgustu iz Zadnje Trente odpravila do Zavetišča pod Špičkom, kjer sva prespala, naslednji dan pa v prekrasnem vremenu, kot se spodobi za konec najine skupne poti, na vrh Jalovca, kjer je pri- tekla tudi kakšna solza sreče.

Tako se je po deset letih najina skupna pot po Slovenski planinski poti zaključila, a v letu 2018 je pred nama še nov cilj, zaključek Razširjene Slovenske planinske poti, še Špik in Bavški Grintavec in tudi te zgodbe bo konec, potem pa pride na vrsto Jan, a to je že nova zgodba.

➡ 📷 Boštjan Glodež

Veselite se na vrhu Triglava leta 2016 je bilo veliko!

Leta 2015 sva stala na vrhu Storžiča, že leta 2012 pa je mali Nejc osvojil Raduho.

Na vrhu Grintovca 2016 je Nejc našel celo ležišče ... Pa gotovo ne od utrujenosti. Čestitamo!

Zanimivi in nepozabni Sabotin

Po poteh bojev I. svetovne vojne, v kateri so v veliki meri sodelovali slovenski fantje

V četrtek, 12. oktobra, smo se odločili za strokovno ekskurzijo v spomin na stoto obletnico bojev I. svetovne vojne, v kateri so v veliki meri sodelovali slovenski fantje; med njimi so velik delež prispevali prav Štajerci, X. pohodni bataljon, ki so bili sestavni del 147. pehotnega polka iz Maribora, kot prvi branilci Sabotina. In prav Sabotin je bil glavni cilj naše ekskurzije. Zanimanje med našimi člani je bilo veliko in avtobus je bil hitro poln. Za uvod, da se malo bolj spoznamo z vsebino ekskurzije, smo se ustavili v vojašnici slovenske vojske v Vipavi, kjer nas je pričakal častnik slovenske vojske Mitja Močnik, ki skrbno sestavlja in ureja muzej soške fronte v vipavski vojašnici, kjer je dobila prostor. Mitja je poln znanja in nam je s strokovno razlago opisal vse, kar se je dogajalo pred stotimi leti na prostoru soške fronte.

Naša pot je trajala že kar nekaj časa in po ogledu muzeja smo se na parkirišču pred kasarno kar lepo okrepčali in se povsneli, za kar so med drugimi zaslužni tudi nepogrešljivi člani skupine Samotarjev. Takoj za tem pa nas je pot vodila na našo naslednjo točko, Sabotin. Seveda nas je spremljal tudi naš vodnik iz vojašnice. Pot nas je vodila po dolini Vipave, skozi Novo Gorico, po Osimski cesti pa smo se peljali na osrčje Brd. Po nekaj kilometrih ovinkaste ceste, ki so jo trasirali in zgradili po zasedbi Sabotina italijanski vojaki za oskrbovalne poti, smo se pripeljali na vrh; v bivši skupni državi je bila tu karavla in je bila za obiskovalce nedostopna, sedaj je tu spominski park, v preurejenih prostorih majhen muzej ter okrepčevalnica za obiskovalce, ki jo vodi oskrbnik in turistični vodnik Bogdan Potokar. Vrh Sabotina je avstro-ogrsko poveljstvo smatralo za oko, ki vse vidi, saj je bilo zaradi odličnega razgleda mogoče opazovati dogajanje v sovražnikovem zaledju. Sabotin je bil spremenjen v ogromno trdnjavo. Avstro-ogrskim vojakom je dajal zatočišče razvejen sistem globokih povezovalnih jarkov in galerij, vklesanih v živo skalo. Vsaka enota je imela na razpolago kaverno (kjer so se lahko oddahnili od neprestanega obstreljevanja), ki je bila s pomočjo podzemeljskih hodnikov povezana z obrambnimi položaji vzdolž strmega pobočja. Pod vrhom je bila v skalo vklesana tudi približno tristo metrov dolga galerija, ki je omogočala rezervnim vojakom dostop do položajev brez nepotrebnega izpostavljanja sovražnim krogam. Kljub temu

da je bilo območje obrambe dobro obvarovano in vkopano, so med šesto soško bitko italijanski vojaki uspeli zavzeti sabotinsko utrdbo. Po zavzetju Sabotina so italijanski vojaki preuredili taverne v topniške položaje in s teh položajev streljali na avstro-ogrsko položaje.

Ogled vseh teh rovov, tavern, galerij ter opazovalnih točk je zelo zanimivo in strokovno vodil naš vodnik Mitja Močnik. Vsem pa se je vtisnil v spomin tudi majhen, a odlično opremljen muzej v okrepčevalnici. Po vseh teh naporih nas je gostitelj v okrepčevalnici postregel tudi z izvrstno primorsko specialiteto – joto.

Dan, ki je vse prehitro minil, smo zaključili v prijetnem druženju in klepetanju ter se podali na pot proti Štajerski. Veselo vzdušje je bilo tudi na povratku v avtobusu in po mnenju sodelujočih je bila ekskurzija odlična; nadejajo se, da bomo tudi v prihodnje pripravili kaj podobnega.

➡ 📷 Drago Ornik

Pogled z Osimske ceste na najlepši železniški most v Sloveniji, Solskanski most.

Med udeleženci izleta je bila dobra volja.

Taverne, ki so bile namenjene počitku vojakov.

Rezbar z dušo, ki ga denar ne zanima

Srečko Ornik, oče rezbarske kolonije in velikega števila rezbarskih umetnin po občini

Najbolj me fascinirajo ljudje, ki delajo in ustvarjajo iz užitka – in ne zaradi denarja. In ljudje, ki so pripravljeni narediti kaj tudi za druge, predvsem pa si za to vzeti čas. Srečka Ornika sem spoznala šele pred slabima dvema mesecema. Čeprav sem bila tudi sama prej občanka Občine Hoče-Slivnica, ga nisem poznala prej, kar bi se spodobilo glede na to, da je prav on tisti, ki je obogatil Slivnico z lesenimi kipi že pred leti, ko je organiziral rezbarsko kolonijo. Rezbarske umetnine sem vsekakor opazila, žal pa se nikoli nisem vprašala, čigava ideja so bile. Letos, v mesecu oktobru, sem se z možem, fotoreporterjem Večera, naključno znašla na otvoritvi kipa smučarja pred gostilno Rečnik v Zg. Hočah. Je že moralo tako nanesti, da sem si izbrala prostor pri mizi ravno ob gospodu Srečku in z njim začela čisto običajen vljudnostni pogovor. Navdušena sem bila, ko sem ugotovila, da je prav on mojster, ki je izrezljal les v skulpturo smučarja. In ne samo nad tem, posebej še nad dejstvom, da je prav gospod Srečko ustanovitelj Rezbarskega društva Slovenije. Ob pogovoru z njim sem kar hitro ugotovila, da je to človek, ki je pripravljen narediti marsikaj za popestritev življenja v domači občini. V hipu sem se odločila, da se bom prvič udeležila Noči čarovnic, ki jo prav imenovani gospod v sodelovanju s krajevnimi društvi organizira že nekaj let v Slivnici. Ta dan se rezbarji spopadejo z bučami in ne z lesom, in prihajajočo noč osvetlijo rezbarsko obdelane buče.

V kratkem času sem o Srečku Orniku izvedela mnogo zanimivosti in upam si trditi, da je človek z veliko začetnico. Niti

malo ni okleval, ko sem ga sicer previdno vprašala, če bi bil pripravljen obiskati osnovnošolce in jim pokazati delček svojega znanja. Privolil je in najin dogovor je obrodil čudovite sadove. Obiskal nas je v Maistrovem tednu, projektnem tednu šole, v kateri sem zaposlena kot učiteljica. To je OŠ borcev za severno mejo. Učenci so pod njegovim mentorstvom izdelali doprsne kipce Rudolfa Maistra. Sedmošolci so se za kratek čas počutili pravi umetniki, saj jim je gospod Srečko z veliko mero občutka pokazal, razložil in demonstriral, kako oblikovati glino v zeleno podobo. Navdušenje je bilo obojestransko in Maistri so bili prepoznavni.

Kolikor mi je sam zaupal, bo kmalu v občini stala nova rezbarska podoba. Čigava, pa naj vam sam pove ... Jaz že vem.

➡ Klara Napast

Toliko kipcev generala Maistra in vsak ima dušo svojega oblikovalca ...

Dobri so, ni kaj! Mojster Srečko je lahko ponosen.

BB – Branko »Beli«

Energije prepoln in neizživet,
za pravico pripravljen je vedno trpet,
bistre je glave in vselej pretkan,
nikoli ne veš, kaj bo vrgel na plan.

Nemirni je duh filozofije ta nove,
moti ga vse, kar ni v duhu prenove.
Tam, kjer je v moči njegov ukaz,
»Belemu« vsakdo zaupa svoj glas!

Prepričan v rek je in to naj velja,
pokoriti človeka, to se ne da!
Aero ni agro in drom še ni hit,
Branko ostal bo mnogim kot mit.

➡ Bruno Kremavc

Pesem sem leta 1991, vezano na čas vojne za Slovenijo, kot prvi poveljnik 11. Odreda Teritorialne obrambe na mariborskem letališču, posvetil soborcu, prijatelju in v tistem času komandirju čete TO, v sestavi 11. Od TO, poročniku Branku Trglecu iz Skok, za njegovo odločno in pokončno držo, ki je ugodno vplivala na vpoklicane vojaške obveznike in prostovoljce. Pesem je že objavljena v zborniku Neuklonljivi Maribor, ki je izšel ob 20. obletnici osamosvojitvene vojne za Slovenijo, nastal pa na pobudo Območnega združenja veteranov vojne za Slovenijo Maribor in v sodelovanju z Založbo Ostroga in ČZP Večera.

Otroška pesem

Zima

Narava belo odene si obleko,
veter zdaj si brusi ost,
led prekrije potok, ribnik, reko,
otroci naši zime bodo gost.

Snežinke rahlo naletavajo,
v vetru iščejo svoj ples,
rdečica malčkom lička spet prekriva,
juhuhu, zdaj bo šlo zares.

Živahnost srca jim topli,
srečni so in naj vedno bodo,
naš mladi rod bodočnosti!

➡ Bruno Kremavc

Zbirala hrano za partizane

Bili smo na obisku pri 90-letni dolgoletni članici Hedviki Semprimožnik

Člani ZB za ohranjanje vrednot NOB Slivnica-Hoče smo si zadali prijetno nalogo. V začetku oktobra smo obiskali, ko je praznovala svoj visok jubilej, 90 let, naša dolgoletna članica Hedvika Semprimožnik. Na obisk sva odšla z Borisom Demšičem. Hedvika naju je veselo sprejela in naju povabila v hišo. Kljub letom je odražala veselo razpoloženje. Naš pogovor je potekal zelo sproščeno. Z nama je zelo rada obujala spomine iz preteklosti. Z veseljem nama je povedala nekaj utrinkov iz svojega življenja.

Rodila se je v Črni na Koroškem. Tam je tudi obiskovala osnovno šolo. Po končani osnovni šoli je se vpisala v meščansko šolo v Mežici. Začela se je druga svetovna vojna, zato je meščansko šolo končala med vojno. Vojni časi so spremenili življenje tudi ljudem na Koroškem. Hedvikina sošolka je šla med partizane. Kmalu je za narodnoosvobodilno gibanje navdušila tudi Hedviko in postala je aktivistka na terenu. Organizirala je mladinsko zvezo. Posamezne zveze so štejele po pet aktivistov.

Njeno delo je bilo pomoč pri zbiranju hrane za partizane, zbiranje sanitetnega materiala, pa tudi zbiranje in posredovanje informacij partizanom. Vojna se je končala. Hedviko so čakale nove preizkušnje. Med njimi je bilo mnogo lepih trenutkov, ki se jih rada spominja.

Ko je Boris Kidrič leta 1968 obiskal Maribor, je tovarišica Hedvika kot koroška mladinka sodelovala pri samem sprejemu takrat pomembnega politika. Fotografija in članek s tega dogodka sta bila objavljena v časopisu Delo.

Leta 1967 je Hedviko življenje pripeljalo v Maribor. Ustvarila si je družino. Leta 1980 pa je z družino začela graditi hišo v Hočah. Leta 1983 so se preselili v nov dom. Zaposlena je bila v Konstruktorju do svoje upokojitve. Danes v svojem lepo urejenem domu s svojimi bližnjimi živi mirno življenje.

➡ Simona Šifrar 📷 Iz osebnega arhiva

Ponosna koroška mladinka leta 1968 na sprejemu v Mariboru (desno).

Čestitamo! Še na zdrava leta, koroška korenina!

Obiskali tudi dve jami

Člani Zveze slovenskih častnikov Slivnica smo se 2. decembra udeležili pohoda po poteh soške fronte

Člani Zveze slovenskih častnikov Slivnica smo se 2. decembra udeležili pohoda po poteh soške fronte, ki ga je organizirala OZSČ Nova Gorica. Navkljub vetrovnemu in mrzlemu vremenu se je pohoda udeležilo rekordno število pohodnikov, bilo jih je krepko čez 500. Pot nas je vodila na trasi od Kostanjevice na Krasu preko Grmače in Novela do Temnice. Ob sodelovanju Jamarskega kluba Temnica nam je predsednik društva Robert Pahor razložil dogodke iz obdobja prve svetovne vojne, veliko povedal o avstro-ogrski železnici, jamarsko-gradbenem oddelku in razkazal druge vojno-zgodovinske znamenitosti tega območja.

Dotaknili smo se tudi starejše zgodovine z obiskom prazgodovinskega gradišča na Grmači. Obiskali smo tudi dve jami, imenovani Klobasja jama in Krompirjeva jama. Ti dve sta bili uporabljeni v letih 1916 in 1917 za potrebe avstro-ogrske vojske. Danes pa so ju za ogled uredili in očistili člani Jamarskega kluba Temnica, za kar jim gre velika zahvala za ohranjanje spomina na edinstveni vojaški jamarski oddelk, ki je deloval na soški fronti. Omenimo naj, da so med prvo svetovno vojno v vsega enem letu 106 naravnih jam preuredili za potrebe cesarsko-kraljeve vojske.

Pohodniki iz celotne Slovenije smo bili navdušeni nad izvedbo in organizacijo pohoda in se že veselimo naslednjega leta, ko bo na prvi decembrski dan jubilejni 20. pohod na Sabotin. Vidno, a prijetno utrujeni smo se vrnili v domači kraj.

➡ Majda Bobanec 📷 Iz arhiva organizatorjev pohoda

Lepo vreme je pritegnilo številne pohodnike, ki so bili navdušeni nad traso in izvedbo.

Izkorišča različna znanja

Naša rojakinja iz Reke dr. Julijana Visočnik je izdala obsežno znanstveno delo *Rimski napisi Celeje (Celeia) in njenega podeželskega zaledja*

Doc. dr. Julijana Visočnik je leta 2007 doktorirala iz latinskih napisov Celeje, ki jih je preučevala predvsem z vidika jezikovnih značilnosti in romanizacije. V času podiplomskega študija se je večkrat izpopolnjevala v tujini: v Heidelbergu, Münchnu, Mentani in Oxfordu. Na Univerzi v Novi Gorici sodeluje kot predavateljica pri programu Kulturna zgodovina, v zimskem semestru 2017/2018 pa na Oddelku za arheologijo Filozofske fakultete v Ljubljani predava tudi epigrafiko. Že skoraj deset let je zaposlena v Nadškofijem arhivu Ljubljana, tam pridno izkorišča znanje latinščine, paleografije in epigrafike. O svojem delu v angleščini nam je povedala tole:

»Novembra 2017 je pri Celjski Mohorjevi založbi izšla znanstvena monografija z naslovom 'The Roman Inscriptions of Celeia and its Ager', ki je, kot je že iz naslova razvidno, napisana v angleščini, predvsem z željo, da bi monografija s svojo vsebino dosegla čim širši (tudi mednarodni) krog ljudi, vendar v upanju in z željo, da se kmalu pripravi še slovenska različica v poljudni obliki, kjer bi predstavili predvsem najlepše in v celoti ohranjene primerke (ne pa tudi številnih fragmentov, ki v znanstveni objavi seveda morajo biti).

Celeia je bila zaradi ugodne lege in do neke mere že razvite urbanizacije ter kulture staroselskih Tavriskov eno izmed najpomembnejših antičnih mest na Slovenskem, zato je predstavljala zanimivo destinacijo za doseljevanje Rimljanov, ki so s seboj prinesli svoj jezik in navade. Med njimi tudi postavljanje kamnitih spomenikov z napisi, ki so vir ključnih informacij o poteku romanizacije. Začetek procesa romanizacije lahko postavimo v samo mesto, od koder se je polagoma širil na obrobje. Glavni protagonisti so bili italjski priseljenci ter lokalna elita, ki je bila še posebej dovzetna za pridobitve rimske civilizacije. Najjužnejši noriški municipij Celeja je bil v predrimski dobi eden izmed najpomembnejših centrov keltskih Tavriskov (poleg Navporta, današnje Vrhnike). Njegova ugodna lega ob jantarni

cesti in kulturna razvitost staroselskih prebivalcev so mu že pred rimsko zasedbo omogočali razcvet. S prihodom Rimljanov se vloga Celeje ni bistveno spremenila, saj je velik del romanizacije potekal prav preko tega že uveljavljenega mesta. Celeja pa je, kot vsako rimsko mesto, upravljala tudi z razmeroma velikim območjem podeželskega zaledja (t. i. ager), ki je mestu omogočal gospodarsko preživetje. Mesto je postalo upravno središče za velik del južnega Norika, s tem je pridobilo še vlogo središča in izhodišča romanizacije za ta del Rimskega imperija.

Monografija o rimskih napisih Celeje in njene okolice prvič na enem mestu zbere vse rimske (latinske) napise iz samega mesta in njegovega agra – žal z izjemo tistih, najdenih v zadnjih letih, ki jih bo v prihodnosti objavil drug strokovnjak. Tako je že na prvi pogled očitno, da je rimsko mesto izstopalo po pomembnosti, saj do danes poznamo že okoli 500 napisov s tega prostora, kar za provincialno mesto nikakor ni malo. Med njimi je največ nagrobnikov različnih oblik in velikosti, sledijo oltarji, posvečeni različnim božanstvom, najdemo pa se tudi cesarski in počastitveni napisi. Predstavijo nam konkretne posameznike in njihove usode, poklice in zadolžitve, kulturno religiozne prakse in družbeno razslojenost: sužnje in osvobojenke; municipalno elito: mestne svetnike in župane; tujce, ki so v Celejo pripotovali od daleč itd. Zdi se, kot da meje ne obstajajo. Številni kamniti spomeniki z napisi potrjujejo zavidljiv položaj in pomen mesta v okviru rimskega imperija.«

Toliko o svojem delu avtorica. Njenim predavanjem smo že večkrat prisluhnili na naših kulturno-izobraževalnih večerih, tudi na Knjižnem sejmu je svoje delo predstavila zanimivo in zelo suvereno. Julčka, iskrene čestitke!

➡ Majda Strašek Januš 📖 arhiv Celjske Mohorjeve družbe

Julijana (levo) ob predstavitvi knjige na Knjižnem sejmu v Ljubljani, kjer se je pogovarjala s prof. dr. Ireno Lazar z Univerze na Primorskem.

Pesem je kot dih duše

Z Mileno Crnjac, letošnjo dobitnico spominske plakete Občine Hoče-Slivnica

Tako pravi pesnik Oton Župančič in z njim Milena Crnjac, dobitnica spominske plakete Občine Hoče-Slivnica v letu 2017, ki ji glasba in občutek, da je lahko še marsikomu v pomoč, vlivata optimizem in dajeta notranjo moč v častljivih letih življenja.

Kot letošnjo nagrajenko bi te radi malo bolje spoznali. Povej nam kaj o svojem otroštvu, mladosti in družini.

»Rodila sem se kot peti otrok naše številne družine v Slivnici, v učiteljskem stanovanju nasproti šole, kjer je bil oče upravitelj. Še preden sem bila godna za šolo, sem se večkrat pretihotapila v kakšen razred in opazovala, kaj se tam dogaja. Verjetno sem že takrat začela zoreti za pedagoški poklic. Moje otroštvo je bilo ena sama ljubezen in toplina, ki jo je izžarevala naša plemenita, ljubeča mama – in vzgoja osmih otrok prav gotovo ni bila lahka. V naše mirno življenje je grdo zarezala vojna, ko smo ostali brez očeta, ki so ga Nemci zajeli kot rezervnega oficirja in poslali v taborišče, prav tako brata, dijaka osmega razreda gimnazije, o tretjem bratu, ki je študiral v Beogradu, pa ni bilo nobene vesti. Hvala Bogu, vsi so se po vojni vrnili.

Na mladost imam lepe, bogate spomine, saj sem po končani vojni poleg obiskovanja pouka nastopala kot pevka na tako imenovanih mitingih, igrala v igrah in že pela na koru ter nadaljevala s poukom klavirja. Ljubezen do glasbe mi je bila verjetno položena v zibelko, saj sta oče in mama izhajala iz družin, kjer so vsi znali peti in so radi prepevali. Zelo rada sem spremljala na klavir tudi očeta, ki je igral violino, da sva imela kar domači koncert, sestra pa je zraven prepevala. Bilo je lepo.«

Glasbo in slovenščino si študirala v Ljubljani in tam si spoznala tudi svojega moža Anteja, ki že vse življenje ceni tebe in tudi tvoje razdajanje za druge. Povej nam še kaj o njem, prosim.

»Po maturi sem morala v službo v Pivko, saj so bile po vojni potrebe po učiteljih v coni B velike in si moral hočeš nočeš tja. Tudi moj oče je moral oditi za eno leto kot referent za šolstvo v Postojno. Po enem letu sem dobila dopust, da sem lahko začela s študijem v Ljubljani, kjer sem spoznala tudi svojega moža, ki je prihajal iz Hercegovine. Njegova upornost in velika želja, da doštudira, ga je kljub bedi in skrbi za preživetje pripeljala do poklica strojnega inženirja, kasneje magistra in doktorja tehniških znanosti. Še vedno s ponosom pove, da je vodil zahtevno izdelavo Titovega modrega vlaka, dokler je bil zaposlen v Tovarni železniških vozil, pa tudi študentje so ga ohranili v lepem spominu.«

Že dolga leta te spremljamo na kulturnih prireditvah kot uspešno glasbenico – zborovodkinjo in pevko v različnih skupinah. Kako se je začela in razvijala tvoja bogata glasbena kariera.

»Pesem je kot dih duše, je zapisal Župančič. In če je pesem še uglasbena, ima med umetnostmi prav posebno mesto. Harmonija zvokov se nas najgloblje dotakne, pomaga nam premagati žalost, pa tudi priklicati veselje na obraz ... V glasbi

sem našla sebe. Z veseljem sem se začela ukvarjati z zborovodstvom, saj sem poleg številčno zelo močnega šolskega zbora že leta 1957 prevzela moški zbor pri gasilcih v Hotinji vasi in na prvih nastopih prestala ognjeni krst. Poleg poučevanja slovenščine sem občasno vodila ali korepetirala še nekaj zborov. Nekaj časa sem vodila moški zbor KUD Slivnica, moški zbor Društva upokojencev Hotinja vas, sodelovala pri zboru sv. Cecilije v Mariboru, kjer smo pod dirigentskim vodstvom prof. Maksa Feguša naštudirali skladbe velikanih klasične glasbe (Mozart, Gounod, Beethoven itd.), toda najlepše spomine imam na žensko vokalno skupino Zarja, s katero sem živela celih 23 let in v katero sem vložila vsa svoja občutja in čustva. Naš repertoar je obsegal ljudske in umetne pesmi. Prepevale smo na revijah, ne samo v Mariboru, ampak tudi drugod, prirejale smo samostojne koncerte, sodelovale na proslavah ali drugih prireditvah, razveseljevale starostnike v domovih in z latinsko mašo Charlesa Gounoda sooblikovale bogoslužje v mnogih cerkvah, med drugim tudi v Hočah in Slivnici. S številnimi nastopi smo si prislužile mnogo priznanj. Posnele smo tudi zgoščenko.«

Kaj bi rekla o sebi kot glasbeni pedagoginji? Katere lastnosti so ti pomagale, da si tako dolgo vzdržala, kakšen odnos si skušala ustvariti do pevk in pevcev, kako si se naučila reševati konfliktno situacije?

»Menim, da sem svoje delo opravljala korektno in predvsem z veliko zagnanostjo in veseljem. Zborovodja mora ustvariti s pevci prijateljski odnos in jih sprejeti takšne, kot so, z lepim glasom in dobrim poslušom, pa tudi tiste, ki jim eno ali drugo malo šepa, je pa pomembno, da imajo veselje in čutijo pripadnost zboru. Od pevcev sem zahtevala točnost, natančnost, predvsem pa ne petja nekih tonov, ampak doživljanje skladbe in predajanje fluidu, ki se pretaka med zborovodjem in pevci. Pred nastopom sem skušala vedno pomirjevalno vplivati na pevce in hrabriti zlasti tiste, ki so imeli veliko tremo.

Do konfliktov ni prihajalo, ne bom pa rekla, da nikoli nisem povzdignila glasu, česar mi pa niso preveč zamerili. Žal sem morala iz objektivnih razlogov zapustiti ženski zbor Zarja, ki je tudi prenehal delovati, smo pa ostale v prijateljski zvezi in se tudi srečujemo.«

Še danes je pesem zapisana v tvoje srce in dušo. Kje vse sodeluješ v svojem kraju, saj vemo, da si še vedno nepogrešljiva na kulturnih prireditvah in v cerkvenem življenju?

»Nekaj let sem sodelovala v pevskem zboru Društva upokojencev v Slivnici, pa sčasoma nisem zmogla sodelovati v treh zborih, v vokalni skupini Zarja in cerkvenem pevskem zboru, tako da gredo kulturne prireditve sedaj bolj mimo mene, se pa več posvečam cerkvenemu zboru. Ob župnijskem prazniku or-

ganiziramo koncert domačih glasbenikov: mladih instrumentalistov – veroučencev, domačih pevcev – solistov in pevskih zborov. Cerkveni pevski zbor sodeluje poleg petja pri mašah tudi na reviji cerkvenih pevskih zborov, letos smo pa imeli 30. julija radijski prenos maše. Na župniji sodelujem v župnijskem pastoralnem svetu in tam, kjer me potrebujejo.«

Kaj ti poleg glasbe še lepša in bogati tvoje dni v tretjem življenjskem obdobju?

»Znati se starati je vrhunec modrosti in eno najtežjih poglavij umetnosti življenja« (Henri Frederic Amiel) in to je umetnost tretjega življenjskega obdobja. Mnogim stvarem se počasi odpoveduješ, kar ni vedno tako preprosto, pa vendar ostane še mnogo lepega. Moje življenje bogati občutek, da sem še vedno potrebna svojim domačim, ki se vsak dan oglasijo, pa čeprav samo za trenutek, kadar pa jih z možem potrebujem, so tu. Vesela sem, kadar sem s kakšnimi nasveti koristna tudi zunaj doma. Imam čudoviti mladi prijateljici, ki sta mi vedno pripravljeni priskočiti na pomoč. Ali ni to veliko bogastvo? Seveda tudi brez glasbe ne gre. Operni in koncertni abonma mi vlivata optimizem in dajeta notranjo moč, da so vsakodnevne težave nične.«

Pa še besedo o spominski plaketi, ki si jo prejela za svoje bogato in uspešno delo na področju kulture.

»Spominska plaketa je bila zame veliko presenečenje, zlasti ker sem pred leti že dobila priznanje župana. Ko takole kritično razmišljam, ne vem, če sem si s svojim delom to zaslužila. Sem pa neizmerno počaščena in se zahvaljujem predlagatelju in komisiji za izkazano pozornost.«

Pevski zbor Osnovne šole Franca Lešnika - Vuka Slivnica na reviji pevskih zborov, kjer smo bili ocenjeni kot najboljši zbor in dosegli 1. mesto.

Moški pevski zbor Hotinja vas leta 1957 na grobu talcev v Čreti; v sredini je zborovodkinja Milena Crnjac.

Ob podelitvi priznanj smo go. Mileno preko ekrana spremljali tudi pri njenem delu.

Ženska vokalna skupina ZARJA z zborovodkinjo.

V A B I

FINALNI TURNIR POKALA SLOVENIJE V ODBOJKI - ŽENSKE in MOŠKI

VŠD HOČE

21. - 23. december

Četrtek, 21. december 2017

17:30 POLFINALE (Ž): **Nova KBM - Aliansa**

20:00 POLFINALE (Ž): **Calcit Volley - Formula Formis**

Petek, 22. december 2017

14:00 POLFINALE (M): **Calcit / Salonit - Triglav**

17:00 POLFINALE (M): **ACH Volley - HOČE**

20:00 FINALE (Ž)

Sobota, 23. december 2017

17:00 FINALE (M)

Vabljeni!

